

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 1

1. W sprawie z wniosku J.L., decyzją z 2011 r. Wójt Gminy odmówił wydania decyzji nakazującej właścicielowi działki 5/12 J.T. przywrócenia stanu poprzedniego lub wykonania urządzeń zapobiegających szkodom związanym z budową przez niego stawu, który według J.L., powodował podtapianie jego działek. Wskutek odwołania J.L., SKO w składzie: przewodnicząca - A.K. oraz członkowie: I.R., E.O. we wrześniu 2011 r. wydało decyzję o uchyleniu zaskarżonej decyzji Wójta i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia. Po ponownym rozpoznaniu decyzją z 2012 r. Wójt Gminy nakazał właścicielowi nieruchomości 5/12 J.T. wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom na działkach J.L. Na skutek odwołania J.T., w październiku 2012 r. SKO w składzie: przewodnicząca - A.K. oraz członkowie: I.R. i E.O. wydało decyzję utrzymującą w mocy decyzję Wójta. Skargę na tę decyzję do WSA wniósł J.T. zarzucając jej naruszenie przepisów Prawa wodnego oraz k.p.a. WSA uwzględnił skargę, ale z innych przyczyn, niż wskazał skarżący. Wywiódł, że decyzja podlegała uchyleniu, bowiem została wydana z naruszeniem prawa dającym podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego. W składzie SKO wydającego decyzję z września 2011 r. oraz z października 2012 r. znajdowały się te same osoby, tj. A.K., I.R. i E.O. Stwierdził, że dwukrotne wydanie decyzji w postępowaniach odwoławczych, w tej samej sprawie, przez ten sam skład osobowy SKO, stanowi naruszenie zasady obiektywnego rozstrzygnięcia sprawy, dającego podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145 § 1 pkt 3 k.p.a. w związku z art. 24 § 1 pkt 5 i art. 27 § 1 k.p.a.

Oceń zasadność stanowiska WSA i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z lipca 2012 r. Urszula P. zwróciła się do Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej o przyznanie zasiłku celowego specjalnego na stosowanie zaleconej diety. Kolejnym pismem z sierpnia 2012 r. Urszula P. oświadczyła, iż rezygnuje z pomocy społecznej. Decyzją z 9 sierpnia 2012 r. Dyrektor MOPS, działający z upoważnienia Prezydenta Miasta, powołując się na przepis art.105 § 2 k.p.a. umorzył postępowanie w sprawie udzielenia pomocy finansowej. Urszula P. odebrała decyzję w dniu 14 sierpnia 2012 r. i pismem złożonym w MOPS w dniu 3 września 2012 r. odwołała się od tego rozstrzygnięcia. Postanowieniem z 1 października 2012 r., doręczonym stronie 4 października 2012 r., SKO stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania wywodząc, że strona mimo prawidłowego pouczenia o trybie odwoławczym, odwołanie złożyła po upływie 14-dniowego terminu. Pismem z 12 stycznia 2013 r. Urszula P. złożyła skargę do WSA. Kwestionując orzeczenie SKO stwierdziła, że Kolegium musi rozpatrzyć jej sprawę 30 lat wstecz, a jeśli tego nie uczyni, będzie zmuszona iść do Sądu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Skargą do WSA z dnia 28 września 2012 r. Prokurator Rejonowy zakwestionował uchwałę Rady Gminy z 24 lipca 2001 r. w sprawie ustalenia opłat za włączenie przyłączy wodociągowych do sieci gminnej, która weszła w życie w dniu 3 września 2001 r. Zarzucił, iż powołane w jej podstawie przepisy ustawy o samorządzie gminnym nie uprawniają Rady do nałożenia w trybie uchwały obowiązku ponoszenia przez mieszkańców gminy opłat za przyłączenie do sieci kanalizacyjnej lub wodociągowej. W odpowiedzi na skargę Rada Gminy oświadczyła, iż wnosi o odrzucenie skargi, jako wniesionej po terminie.

Oceń skuteczność wniosku Rady Gminy i uzasadnij swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 2

1. E. P. została ukarana mandatem karnym, którego nie zapłaciła w ustawowym terminie, dlatego też Wojewoda 2 grudnia 2013 r. wystawił tytuł wykonawczy, który skierował do Urzędu Skarbowego, celem wyegzekwowania należności. Organ egzekucyjny - Naczelnik Urzędu Skarbowego, wszczął postępowanie egzekucyjne do majątku zobowiązanej, w toku którego dokonał zajęcia świadczenia rentowego. Pismem z 15 stycznia 2014 r. E. P., na podstawie art. 33 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji zgłosiła zarzuty w sprawie prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z 5 lutego 2014 r. działający z upoważnienia Wojewody-W. M., Kierownik Oddziału Mandatów w Wydziale Finansów i Budżetu nie uznał zarzutów i podał, że ukarana nie dokonała wpłaty za mandat i miała możliwość zwrócenia się do Wojewody o zastosowanie wobec niej ulgi w spłacie mandatu. W wyniku złożonego przez zobowiązaną wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, działający z upoważnienia Wojewody-W. M., Kierownik Oddziału Mandatów w Wydziale Finansów i Budżetu postanowieniem z dnia 3 marca 2014 r. nie uznał zarzutów, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w postanowieniu z 5 lutego 2014 r.

Oceń legalność orzeczenia w przedmiocie zarzutów i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z 13 kwietnia 2013 r. Jan S. złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na postanowienie Wojewody z dnia 8 kwietnia 2013 r. o utrzymaniu w mocy postanowienia Starosty G. z 21 marca 2013 r. odmawiającego zawieszenia postępowania w sprawie o udzielenie pozwolenia na budowę. W odpowiedzi na skargę Wojewoda wniósł o jej oddalenie.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Wojewoda decyzją z 19 marca 2010 r. odmówił uchylenia, we wznowionym postępowaniu, własnej decyzji utrzymującej w mocy decyzję Starosty o odmowie zwrotu nieruchomości. Od powyższej decyzji zawierającej pouczenie o trybie odwoławczym, Anna T. w dniu 30 grudnia 2010 r. wniosła odwołanie. Minister Infrastruktury postanowieniem z 10 lutego 2011 r. stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Wojewody. Postanowienie strona odebrała 19 lutego 2011 r. Wnioskiem z 25 marca 2011 r. Anna T. wystąpiła do Ministra o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, wskazując na przewlekłą chorobą uniemożliwiającą prawidłowe funkcjonowanie. Załączyła opinię biegłego z marca 2008 r. oraz wynik badania usg z marca 2011 r. Postanowieniem z 26 maja 2011 r. Minister odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu podniósł, że strona dowiedziała się o uchybieniu terminu do wniesienia odwołania z jego postanowienia z dnia 10 lutego 2011 r., które odebrała 19 lutego 2011 r., i od tej daty rozpoczął bieg termin do złożenia prośby o przywrócenie terminu. Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania został nadany listem poleconym 25 marca 2011 r., a więc z uchybieniem terminu z art. 58 § 2 k.p.a. Dodał, że nawet choroba wymagająca leżenia nie uzasadnia sama przez się braku zawinienia i przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej, o ile osoba uprawniona do dokonania tej czynności mogła skorzystać z pomocy osób trzecich, a z akt wynika, że strona nie jest osobą samotną i zamieszkuje razem z partnerem życiowym. Na postanowienie Ministra strona złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Oceń skuteczność skargi i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 3

1. J.P. 13 lutego 2014 r. zwrócił się z wnioskiem o rozłożenie na raty składek oraz o umorzenie odsetek za zwłokę, uzasadniając go trudną sytuacją finansową, rodzinną i zdrowotną. Decyzją z 11 marca 2014 r. działający z upoważnienia Prezesa KRUS Zastępca Dyrektora Ireneusz P. odmówił wnioskodawcy uwzględnienia wniosku w oparciu o przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Dnia 24 marca 2014 r. zobowiązany złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy i ponowną ocenę sytuacji finansowej. W uzasadnieniu wskazał, że dochody z gospodarstwa wyliczone w oparciu o dane GUS są sztucznie zawyżone i oderwane od rzeczywistości. Działający z upoważnienia Prezesa KRUS Zastępca Dyrektora Ireneusz P. utrzymał w mocy decyzję z 11 marca 2014 r. Stwierdził, że padnięcia prosiąt i choroba żony wnioskodawcy nie mają decydującego wpływu na jego kondycję finansową. Prezes KRUS wyjaśnił ponadto, że metoda liczenia dochodów z gospodarstwa rolnego na podstawie przeciętnych dochodów z 1 ha przeliczeniowego podanych przez Prezesa GUS jest wielkością przybliżoną, ale jest stosowana we wszystkich przepisach opartych na kryterium dochodowym rolników, w tym dotyczących przyznawania świadczeń socjalnych. Na powyższą decyzję Prezesa KRUS J.P. złożył skargę do WSA.

Ocen skuteczność skargi J.P. i umotywuuj stanowisko.

2. Sprzeciwem z 5 maja 2010 r. złożonym w trybie art. 184 § 1 k.p.a. prokurator zażądał wznowienia postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją Prezydenta Miasta z 1 grudnia 2007 r. o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę inwestycji pod nazwą "budynek mieszkalny wielorodzinny z usługami i parkingiem". Pismem z 9 maja 2011 r. prokurator wystąpił ze skargą na bezczynność Prezydenta Miasta w sprawie wszczętej na skutek sprzeciwu wywodząc, że do obecnego czasu nie podjął on w sprawie żadnych czynności. Prokurator podkreślił, że sprzeciw powinien zostać załatwiony w terminie 30 dni, albo załatwiony zgodnie z przepisami art. 36-38 k.p.a., których w sprawie nie zastosowano. Zarządzeniem z 17 czerwca 2011 r. wezwano prokuratora o wyjaśnienie, czy przed wniesieniem skargi skierował do Wojewody zażalenie w trybie art. 37 § 1 k.p.a. oraz nadesłanie dowodu złożenia takiego zażalenia i treści samego zażalenia. Termin wykonania zarządzenia określono na 7 dni od daty doręczenia pisma pod rygorem przyjęcia, że tryb zażaleniowy nie został wyczerpany. Na zarządzenie to prokurator nie udzielił odpowiedzi.

Oceń skuteczność skargi prokuratora i uzasadnij stanowisko.

3. Rada Miejska działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy o samorządzie gminnym, ustawy o pomocy społecznej w zw. z uchwałą Rady Ministrów w sprawie ustanowienia wieloletniego programu wspierania finansowego gmin w zakresie dożywiania "Pomoc państwa w zakresie dożywiania" na lata 2014 - 2020, podjęła w dniu 13 stycznia 2014 r. uchwałę w sprawie określenia zasad zwrotu wydatków w zakresie dożywiania w formie posiłku albo świadczenia rzeczowego w postaci produktów żywnościowych dla osób objętych wieloletnim programem wspierania finansowego gmin w zakresie dożywiania "Pomoc państwa w zakresie dożywiania" na lata 2014 – 2020". W § 1 określono kryterium dochodowe dla osoby samotnie prowadzącej gospodarstwo domowe oraz dochód osoby w rodzinie, w stosunku do których Gmina odstąpi od żądania zwrotu wydatków w zakresie dożywiania, w § 2 zapisano, że wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi. Natomiast w § 3 wskazano, że uchwała podlega ogłoszeniu w Dz. Urz. Województwa i obowiązuje od 1 stycznia 2014 roku.

Dokonaj oceny rodzaju uchwały z punktu widzenia przepisów ustawy o samorządzie gminnym (akt zawierający przepisy prawne powszechnie obowiązujące, akt zawierający przepisy prawne kierownictwa wewnętrznego) i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 4

1. Decyzją z 2011 r. Starosta odmówił L.S. przyznania na własność działek gruntu. Decyzję doręczono małżonce wnioskodawcy J.S., ustanowionej przez L.S. pełnomocnikiem w sprawie, w której działał także, jako ustanowiony przez wnioskodawcę pełnomocnik, radca prawny K.P. J.S. odebrała decyzję 11 lipca 2011 r. Decyzję zakwestionował radca prawny K.P., wnosząc 9 listopada 2011 r. odwołanie. SKO postanowieniem z listopada 2011 r. stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Starosty z 2011 r. W uzasadnieniu wskazało, że skoro decyzja Starosty została doręczona pełnomocnikowi strony 11 lipca 2011 r., to termin do wniesienia odwołania upłynął 25 lipca 2011 r. Odwołanie wniesione zostało 9 listopada 2011 r., a zatem po upływie ustawowego terminu, co skutkuje stwierdzeniem uchybienia terminu do jego wniesienia. SKO wskazało, że w sprawie zostało ustanowionych dwóch pełnomocników, lecz doręczenie decyzji jednemu z nich jest skuteczne. Organ podał, że radca prawny K.P. składając odwołanie po terminie, nie złożył wniosku o przywrócenie terminu. Na postanowienie SKO, w imieniu L.S., skargę do WSA złożył radca prawny K.P. Zarzucił naruszenie przepisów przez pominięcie przy doręczaniu profesjonalnego pełnomocnika K.P i błędne przyjęcie, iż strona nie dotrzymała 14-dniowego terminu do wniesienia odwołania, podczas gdy wniosła odwołanie w terminie, licząc od dnia doręczenia decyzji profesjonalnemu pełnomocnikowi. Wskazał, że skoro jako pełnomocnik ustanowiony został radca prawny, to do jego rąk powinno nastąpić doręczenie, a nie pełnomocnikowi, który nie był profesjonalistą. Tylko doręczenie decyzji profesjonalnemu pełnomocnikowi mogło wywołać skutek prawny w postaci uruchomienia terminu do wniesienia odwołania, a to nastąpiło 26 października 2011 r., zatem odwołanie nadane w placówce poczty 9 listopada 2011 r., wniesiono w terminie.

Ocen skuteczność skargi L.S. i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z marca 2013 r. J.S. zażądała zawieszenia przez Starostę postępowania z wniosku K.M. o udzielenie pozwolenia na budowę, do czasu zakończenia zainicjowanego przez nią postępowania sądowego o podział nieruchomości. Postanowieniem z 21 marca 2013 r. Starosta odmówił zawieszenia postępowania stwierdzając brak przesłanek ustawowych. J.S. w ustawowym terminie wniosła zażalenie na to postanowienie. Wojewoda postanowieniem z 8 kwietnia 2013 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 144 k.p.a. orzekł o utrzymaniu w mocy postanowienia organu I instancji.

Oceń legalność orzeczenia organu II instancji i umotywuuj stanowisko.

3. Starosta postanowieniem wydanym w oparciu o art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. wznowił na wniosek J.D. i E.W. postępowanie zakończone decyzją Starosty z 20 grudnia 2003 r. zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą Gminie pozwolenia na budowę, bowiem nie brali bez własnej winy udziału w postępowaniu zakończonym wydaniem tej decyzji, chociaż przysługiwał im przymiot strony. Następnie decyzją z 10 listopada 2010 r., na podstawie art. 105 § 1 i art. 146 § 1 k.p.a. umorzył postępowanie wznowieniowe, ponieważ od dnia doręczenia decyzji Starosty z 20 grudnia 2003 r. dotychczasowym stronom upłynęło więcej niż pięć lat w rozumieniu art. 146 § 1 k.p.a., zatem możliwość uchylecia przedmiotowej decyzji Starosty przedawniła się 31 grudnia 2008 r. W świetle powyższego, postępowanie stało się bezprzedmiotowe. Od decyzji odwołanie wnieśli J.D. i E.W. zarzucając, że jest niezgodna z prawem, gdyż nie zaistniały przyczyny uzasadniające umorzenie postępowania w tej sprawie. Wojewoda decyzją z 20 grudnia 2010 r. utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

Oceń legalność decyzji Wojewody i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 5

1. Zaskarżonym postanowieniem WSA odrzucił skargę B.C., J.C., M.K. i G.C. na decyzję Wojewody z października 2013 r. w przedmiocie zwrotu nieruchomości gruntowej. Sąd I instancji wskazał, iż skarga została wniesiona przez skarżących reprezentowanych przez radcę prawnego 14 listopada 2013 r. Sąd przytaczając treść art. 53 § 1 i art. 58 § 1 pkt 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wskazał, iż z akt administracyjnych wynika, że kwestionowane rozstrzygnięcie doręczono B.C., jako stronie postępowania oraz pełnomocnikowi G.C., J.C. i M.K. w dniu 14 października 2013 r. (doręczenie nastąpiło do rąk domownika - teścia C.P.). Zgodnie z pouczeniem zawartym w kwestionowanej decyzji, skargę do WSA należało wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia organu II instancji. Zatem, termin do złożenia skargi, który biegł od dnia 15 października 2013 r. do dnia 13 listopada 2013 r., upłynął bezskutecznie. Skarga została złożona w dniu następnym, to jest w dniu 14 listopada 2013 r. Z tego też powodu Sąd I instancji odrzucił skargę. Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia złożyli B.C., J.C., M.K., G.C. reprezentowani przez radcę prawnego. Zarzucając naruszenie art. 53 § 1 w zw. z art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a. przez przyjęcie, iż skarga została wniesiona z przekroczeniem trzydziestodniowego terminu do jej wniesienia, podczas gdy w rzeczywistości została wniesiona z zachowaniem terminu, albowiem zaskarżona decyzja została doręczona dorosłemu domownikowi skarżącego, a domownik ten nie zobowiązywał się do przekazania korespondencji skarżącemu (na odwrocie poświadczenia odbioru pisma brak jest odrębnej adnotacji, że domownik zobowiązuje się do oddania korespondencji adresatowi), a ponadto z racji na swój zaawansowany wiek (84 lata) zapomniał w ogóle poinformować B.C., że przyszła do niego korespondencja.

Oceń skuteczność skargi kasacyjnej i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z dnia 14 marca 2003 r. Starosta wydał Karolowi P. prawo jazdy kat. B. Decyzję doręczono stronie w dniu 20 marca 2003 r. Sprzeciwem z dnia 15 stycznia 2014 r. skierowanym do Starosty prokurator zaskarżył ostateczną decyzję tego organu o wydaniu Karolowi P. prawa jazdy kat. B i powołując się na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Wydziału Karnego sygn. V K 21/13 zarzucił, iż dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe. Prokurator zażądał wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 1 kpa, uchylecia decyzji oraz wydania decyzji o odmowie wydania Karolowi P. prawa jazdy kat. B.

Dokonaj oceny prawidłowości sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

3. W dniu 6 lutego 2014 r. A.G. wniósł skargę na decyzję SKO z 23 stycznia 2014 r. w przedmiocie dodatku mieszkaniowego do WSA. W odpowiedzi na skargę SKO domagało się jej oddalenia. W toku postępowania sądowego ustalono, że skarżący jest ubezwłasnowolniony częściowo, zaś jego kuratorem jest K.K. Pismem z 9 maja 2014 r. Sąd zwrócił się do kuratora skarżącego o złożenie oświadczenia na piśmie, czy popiera on skargę wniesioną przez A.G., czy też ją cofa - w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. W odpowiedzi na powyższe K. K. w piśmie z 16 maja 2014 r. oświadczył, iż nie popiera skargi wniesionej przez A. G.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 6

1. Decyzją Prezydent Miasta orzekł o wymeldowaniu A. G. z pobytu stałego w lokalu przy ul. Róż 2 w J. Decyzja została odebrana przez stronę przebywającą w Zakładzie Karnym 26 maja 2014 r. Odwołanie od tej decyzji, datowane przez skazanego 9 czerwca 2014 r., zostało przez stronę złożone w administracji Zakładu Karnego. W aktach znajduje się koperta, w której przesłano złożone odwołanie na adres Prezydenta Miasta, opatrzona pieczętką z nazwą i adresem Zakładu Karnego oraz datownikiem 10 czerwca 2014 r. Postanowieniem Wojewoda stwierdził na podstawie art. 134 k.p.a. uchybienie terminu do złożenia odwołania. W uzasadnieniu stwierdził, że decyzja organu I instancji zawierała prawidłowe pouczenie o środku odwoławczym, została doręczona 26 maja 2014 r., wobec czego 14-dniowy termin do wniesienia odwołania upłynął 9 czerwca 2014 r. Strona złożyła odwołanie w administracji zakładu karnego w dniu 10 czerwca 2014 r., co potwierdza pieczętka na kopercie. Wraz z odwołaniem strona nie zwróciła się o przywrócenie uchybionego terminu. W skardze do WSA skarżący wniósł o uchylenie postanowienia Wojewody i przywrócenie mu terminu do wniesienia odwołania. Zakwestionował zasadność twierdzenia o uchybieniu terminu, ale jednocześnie podniósł, że nie nastąpiło ono z jego winy, albowiem nie miał wpływu na datę wysłania korespondencji przez administrację zakładu. Zażądał również przesłuchania, celem ustalenia daty przekazania korespondencji administracji zakładu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją, działający z upoważnienia Wójta Gminy Kierownik Referatu Społeczno - Organizacyjnego A.B., przyznał A.H. na okres od października 2008 r. do września 2009 r. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 350 zł miesięcznie. Do Urzędu Gminy wpłynęło odwołanie M.B. od powyższej decyzji Wójta Gminy. Odwołujący się wniósł o wyjaśnienie podstawy przyznania świadczenia alimentacyjnego dla A.H. na okres od października 2008 r. do września 2009 r., albowiem w tym okresie wpłacił alimenty na dziecko, załączając dowody tychże wpłat. Działający z upoważnienia Wójta Gminy Kierownik Referatu Społeczno - Organizacyjnego A.B., postanowieniem na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania wywodząc, że zostało złożone po upływie 14 dni od daty doręczenia stronie decyzji.

Oceń legalność postanowienia wydanego w trybie art. 134 k.p.a. i umotywuuj stanowisko.

3. W dniu 18 marca 2013 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków. Przedmiotowa uchwała m.in. zobowiązywała podmioty wyrażające wolę przyłączenia do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej do spełnienia zasad udziału finansowego w budowie sieci oraz nakładała na mieszkańców gminy opłatę w wysokości 1500 zł jako udział finansowy w budowie kanalizacji sanitarnej i oczyszczalni ścieków. Jednocześnie regulamin nakładał obowiązek uzyskania pozwolenia na budowę do wykonania robót przyłączeniowych. Uchwała została opublikowana w Dz. Urz. Województwa z 3 kwietnia 2013 r. Dnia 20 lutego 2014 r. do WSA wpłynęła skarga prokuratora na powyższą uchwałę z żądaniem stwierdzenia jej nieważności. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy – reprezentujący Gminę wniósł o umorzenie postępowania. Stwierdził, że niniejsze postępowanie wywołane skargą prokuratora należy uznać za bezprzedmiotowe, bowiem w dniu 16 grudnia 2013 r. Rada Gminy przyjęła uchwałę w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków, w której m.in. uchyliła zaskarżoną uchwałę.

Oceń zasadność wniosku Wójta Gminy – reprezentującego Gminę złożonego w odpowiedzi na skargę prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 7

1. W wyniku kontroli dokonanej 25 kwietnia 2013 r. przez inspektora Wojewódzkiego Inspektoratu Transportu Drogowego zostało wszczęte postępowanie w sprawie naruszenia przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym przez F. R. działającego pod firmą Amber. Dnia 16 maja 2013 r. (data wpływu do sekretariatu organu I instancji 20 maja 2013 r.) wyjaśnienia dotyczące sprawy złożył pełnomocnik firmy Amber - R. K. wraz z uwierzytelnionym przez R. K. pełnomocnictwem udzielonym mu dnia 14 maja 2013 r. przez F. R. Pełnomocnictwo to obejmowało reprezentację we wszystkich sprawach przed organami Inspekcji Transportu Drogowego. Decyzją Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego nałożył na F. R. karę pieniężną w wysokości 2000 zł. Decyzja ta została doręczona stronie dnia 13 sierpnia 2013 r., a R. K. w dniu 26 sierpnia 2013 r. W dniu 6 września 2013 r. R. K., działając jako pełnomocnik złożył odwołanie od decyzji organu I instancji zarzucając w nim niewyjaśnienie przez organ pierwszej instancji wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Główny Inspektor Transportu Drogowego postanowieniem stwierdził, iż odwołanie R. K. zostało złożone z uchybieniem terminu. W związku z tym, iż strona otrzymała decyzję 13 sierpnia 2013 r., termin do złożenia odwołania upłynął 27 sierpnia 2013. Organ przyjął, iż bez znaczenia jest okoliczność, iż pełnomocnik otrzymał decyzję 26 sierpnia 2013 r.

Oceń legalność rozstrzygnięcia organu II instancji i umotywuuj stanowisko.

2. Postanowieniem z dnia 16 maja 2013 r. wydanym na podstawie art. 98 § 1 i art. 101 k.p.a. Starosta K. odmówił Leszkowi G. zawieszenia postępowania w sprawie wydobywania bez koncesji kopaliny pospolitej z przestrzeni pomiędzy obszarem górniczym S. V/2 ustanowionym w koncesji udzielonej przez Starostę K. i obszarem górniczym S. V/3 ustanowionym w koncesji udzielonej przez Marszałka Województwa Z. W uzasadnieniu organ podał, że pismem dnia 7 maja 2013 r. strona zwróciła się do Starosty K. o zawieszenie postępowania do czasu sporządzenia na zlecenie strony operatu stanowiącego dowód w sprawie, jednak organ stwierdził brak podstaw do uwzględnienia tego wniosku. Wskazane rozstrzygnięcie wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o trybie i terminie jego zaskarżenia zostało doręczone stronie. Leszek G. w terminie ustawowym wniósł zażalenie.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie organu II instancji.

3. Prokurator skierował sprzeciw do Samorządowego Kolegium Odwoławczego z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta Miasta w przedmiocie zasiłku celowego, jako rażąco naruszającej przepisy ustawy o pomocy społecznej. Samorządowe Kolegium Odwoławcze decyzją odmówiło wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta Miasta z urzędu, wskazując na brak przesłanek do stwierdzenia nieważności zakwestionowanego rozstrzygnięcia.

Oceń legalność decyzji SKO i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 8

1. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego postanowieniem z października 2011 r. na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania od decyzji Wojewody z 17 sierpnia 2011 r. odmawiającej stwierdzenia nieważności decyzji Starosty z 2005 r. Organ wskazał, że od ww. decyzji odwołał się J. T., reprezentowany przez dwóch pełnomocników E.M. oraz K.J. Następnie stwierdził, że odwołanie wniesiono z uchybieniem 14-dniowego terminu, gdyż ze zwrotnych potwierdzeń odbioru wynika, iż ww. decyzję doręczono J.T. 23 sierpnia 2011 r., E.M. 22 sierpnia 2011 r., zaś K.J. 5 września 2011 r. Zdaniem organu, decyzja została skutecznie doręczona 22 sierpnia 2011 r., to jest w dniu, w którym otrzymał ją pierwszy z pełnomocników E.M. Od tego dnia rozpoczął swój bieg termin dla wniesienia odwołania. Organ wskazał, że z akt sprawy nie wynika, aby J.T. wskazał pełnomocnika, do którego należy kierować korespondencję. Czternastodniowy termin do złożenia odwołania upłynął zatem 6 września 2011 r. Natomiast z pieczętki znajdującej się na kopercie wynika, że odwołanie nadano w urzędzie pocztowym 19 września 2011 r., z uchybieniem terminu. Skargę na postanowienie złożył J.T. WSA uchylił zaskarżone postanowienie wskazując, że w sytuacji nie dokonania przez stronę wyboru pełnomocnika, któremu pisma należy doręczać i doręczenia decyzji przez organ obu ustanowionym pełnomocnikom, termin do wniesienia odwołania rozpoczyna swój bieg dla każdego z pełnomocników z osobna i dla pełnomocników: E.M. termin do złożenia odwołania upłynął 5 września 2011 r., dla K.J. 19 września 2011 r. Skoro odwołanie m.in. K.J. nadano w polskiej placówce operatora publicznego 19 września 2011 r., to termin do złożenia odwołania, przez tego pełnomocnika został zachowany. Nie było zatem podstaw do zastosowania art. 134 k.p.a.

Oceń legalność orzeczenia sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. Wnioskiem z 4 sierpnia 2014 r. H.W. zwróciła się do WSA o wymierzenie grzywny Wójtowi Gminy za nieprzekazanie sądowi jej skargi wraz z aktami i odpowiedzią na skargę w terminie. Skarżąca wskazała, że 27 czerwca 2014 r. wniosła skargę na Zarządzenie Wójta Gminy z kwietnia 2014 r. o odwołaniu jej ze stanowiska dyrektora Gimnazjum. W odpowiedzi na wniosek organ wniósł o jego nieuwzględnienie. Pismem z 31 lipca 2014 r. organ przesłał do Sądu skargę wraz z aktami i odpowiedzią na skargę. Wójt wskazał, iż kilkudniowe opóźnienie w przekazaniu skargi do Sądu było spowodowane wyjazdem służbowym. Odpowiedź na skargę była przygotowana, jednak nie mogła być przez 3 dni podpisana ze względu na nieobecność Wójta.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcia WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Dnia 18 czerwca 2001 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia do realizacji inwestycji „Sieć wodociągowa z przyłączami dla Gminy”. W § 2 uchwały Rada Gminy ustaliła, że właściciele nieruchomości, zarządcy, wieczyści użytkownicy i najemcy mogą uczestniczyć w budowie sieci wodociągowej z przyłączami, w § 3 uchwały wskazano kwotowy udział ww. podmiotów w budowie kanalizacji, w § 4 wskazano zasady rozkładania należności na raty, a w § 5 przyjęto, że właściciel, zarządca, wieczysty użytkownik i najemca nieruchomości nie biorący udziału w budowie sieci wodociągowej z przyłączami, może przyłączyć swoją nieruchomość do sieci, po uiszczeniu na rzecz Gminy udziału określonego w § 3 uchwały.

Dokonaj oceny możliwości zaskarżenia uchwały przez prokuratora w świetle art. 53 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 9

1. Decyzją z 14 marca 2013 r. Starosta wniósł sprzeciw w sprawie zgłoszonych przez B. F. i M.F. robót budowlanych polegających na budowie budynku gospodarczego, z uwagi na fakt, że zakres prac wymaga uzyskania pozwolenia na budowę. Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013 r. wydanym na podstawie art. 134 k.p.a. Wojewoda, po rozpatrzeniu odwołania M. F. od powyższej decyzji, stwierdził uchybienie terminu do jego wniesienia. W uzasadnieniu wskazał, że przesyłka zawierająca decyzję organu I instancji, adresowana do B. i M. małżonków F., została wysłana w dniu 18 marca 2013 r. i była przez pocztę dwukrotnie awizowana w dniach 19 marca 2013 r. i 26 marca 2013 r., a następnie zwrócona nadawcy. W świetle art. 44 k.p.a. oznacza to, że decyzja została skutecznie doręczona 3 kwietnia 2013 r., zaś termin do wniesienia odwołania upłynął 17 kwietnia 2013 r. Odwołanie wniesiono 13 maja 2013 r., a więc po upływie terminu do jego złożenia i nie zawierało ono wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania. W skardze do WSA, M. F. zarzucił organowi odwoławczemu błędne stwierdzenie, że decyzja Starosty została doręczona stronie, gdyż przesyłka nadana 18 marca 2013 r. zaadresowana została do dwóch osób jednocześnie, fakt dwukrotnego awizowania przesyłki błędnie zaadresowanej nie zobowiązywał do jej podjęcia przez strony, a tym bardziej do uznania jej przez organ za doręczoną.

Oceń skuteczność skargi i umotywuuj stanowisko.

2. Postanowieniem z listopada 2012 r. Wojewoda utrzymał w mocy postanowienie Prezydenta Miasta z czerwca 2012 r. o odmowie dopuszczenia spółki M. S. A. do udziału w charakterze strony w postępowaniu administracyjnym dotyczącym przyznania prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w W., przy ul. Porannej 5. Powyższe postanowienie stało się przedmiotem wniesionej przez spółkę M.S. A. skargi do WSA. Pismem z 13 maja 2013 r. strona skarżąca cofnęła powyższą skargę. Umarzając postępowanie sądowe - na podstawie art. 161 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi WSA uznał, że skarżący skutecznie cofnął skargę. Wskazana czynność, nie zmierzała do obejścia prawa oraz nie spowodowałyby utrzymania w mocy aktu lub czynności dotkniętych wadą nieważności.

Dokonaj oceny legalności rozstrzygnięcia WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. wniósł skargę na uchwałę z czerwca 1999 r. podjętą przez Społeczny Komitet Budowy Stacji Uzdatniania Wody i sieci wodociągowej z przyłączami w miejscowości J. i B. gmina Z. w przedmiocie zobowiązań mieszkańców odnośnie poniesienia części kosztów budowy wyżej wymienionej stacji i sieci wodociągowej w J. i B.

Wskaz przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 10

1. Wojewoda decyzją z maja 2013 r., uchylił decyzję organu pierwszoinstancyjnego w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, z powodu pominięcia w postępowaniu administracyjnym pełnomocnika P. S.A. Wojewoda podniósł, iż fakt nie doręczenia temu pełnomocnikowi rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji stanowi naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wojewoda zauważył, iż w aktach organu I instancji znajduje się pełnomocnictwo z grudnia 2011 r., w którym spółka umocowała radcę prawnego do reprezentowania jej we wszystkich sprawach związanych z niniejszym postępowaniem administracyjnym. Organ doręczył tę decyzję P. S.A. dnia 21 maja 2013 r. Pełnomocnik pokwitował własnoręcznym podpisem odbiór decyzji 1 lipca 2013 r. pisząc "odebrałem odpis decyzji", a następnie 26 lipca 2013 r. wniósł skargę do WSA. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie. Postanowieniem z 10 września 2013 r. WSA odrzucił skargę P. S.A. wskazując, iż z akt administracyjnych sprawy wynika, że zaskarżona decyzja doręczona została skarżącemu P. S.A. 21 maja 2013 r. Termin do wniesienia skargi do sądu upłynął zatem 20 czerwca 2013 r. Jak wynika natomiast z akt sprawy, skarga w niniejszej sprawie złożona została w placówce pocztowej 26 lipca 2013 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że skarga wniesiona została z uchybieniem trzydziestodniowego terminu z art. 53 § 1 p.p.s.a., wobec czego podlegała odrzuceniu.

Oceń legalność zapadłego orzeczenia sądu i umotywuuj stanowisko.

2. Działający z upoważnienia Starosty, Dyrektor Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie umieścił M.K. w Domu Pomocy Społecznej dla dorosłych niepełnosprawnych intelektualnie w A. Odwołanie od decyzji wniosła osoba uprawniona B.K., matka M.K. wskazując, że nie wyraża zgody na umieszczenie syna w DPS, ponieważ sama zapewni mu opiekę. Odwołanie to B.K. skierowała, zgodnie z pouczeniem zamieszczonym w decyzji organu I instancji, do SKO w A. To Kolegium, mając na względzie miejsce zamieszkania B.K., przekazało odwołanie SKO w B. mimo, że instancyjną właściwość miejscową samorządowych kolegiów odwoławczych ustala się na podstawie siedziby organu jednostki terytorialnej, który wydał decyzję w postępowaniu administracyjnym. SKO w B. decyzją utrzymało w mocy decyzję organu I instancji w A.

Oceń legalność decyzji organu odwoławczego i umotywuuj stanowisko.

3. WSA postanowieniem z 20 czerwca 2014 r. odrzucił skargę B.S. na uchwałę Rady Miejskiej z sierpnia 2007 r. W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji wskazał, że pismem z 7 lutego 2014 r. skierowanym do "Urzędu Miasta" B.S. (złożonym w Urzędzie w tym dniu) wezwała Radę do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego podjęciem kwestionowanej uchwały. W odpowiedzi na wezwanie, Burmistrz pismem doręczonym skarżącej 3 marca 2014 r. wskazał, że uchwała jest zgodna z prawem. Dnia 7 kwietnia 2014 r. B.S. wniosła skargę na uchwałę do WSA. Sąd zaznaczył, że odpowiedź na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa została skarżącej doręczona 3 marca 2014 r., i wówczas rozpoczął bieg terminu do wniesienia skargi do WSA, który upływał 2 kwietnia 2014 r. Skarżąca wniosła skargę 7 kwietnia 2014 r., czyli po upływie terminu do jej wniesienia. B.S. wniosła skargę kasacyjną zarzucając naruszenie art. 52 § 2 p.p.s.a. poprzez uznanie, że burmistrz jest organem uprawnionym do wniesienia odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa i przyjęcie do wniesienia skargi trzydziestodniowego terminu, biegnącego od dnia doręczenia odpowiedzi burmistrza.

Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 11

1. We wrześniu 2012 r. Zarząd Powiatu podjął uchwałę w sprawie powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej. Zgodnie z § 1 uchwały stanowisko powierzono S.W. Pismem z lipca 2013 r. M.G. wezwał Zarząd Powiatu do usunięcia naruszenia prawa polegającego na podjęciu uchwały bez podstawy prawnej i wbrew kompetencjom ustawowym wskazując, że podmiotem odpowiedzialnym za dokonanie obsady stanowiska dyrektora jest Rada Powiatu, a nie Zarząd Powiatu. W odpowiedzi na wezwanie z dnia 22 sierpnia 2013 r., Zarząd poinformował, że nie znajduje podstaw do uchylenia uchwały. Pismem z 3 września 2013 r. M.G. wniósł skargę na uchwałę do WSA wnosząc o stwierdzenie jej nieważności. Uzasadniając swoją legitymację do wniesienia skargi M.G. podniósł, że istnieje związek pomiędzy jego prawnie gwarantowaną sytuacją, a zaskarżoną uchwałą, polegający na tym, że uchwała narusza jego interes prawny zarówno jako indywidualnego podmiotu, jak też członka określonej wspólnoty samorządowej, gdyż jest mieszkańcem powiatu, a także radnym Rady Powiatu.

Dokonaj oceny skuteczności legitymacji skargowej M.G. i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z 24 listopada 2010 r., wydaną na skutek uchylenia w całości poprzedniej decyzji organu pierwszej instancji z dnia 4 marca 2010 r. decyzją Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 30 czerwca 2010 r., Naczelnik Urzędu Skarbowego określił A Sp. z o.o. wysokość zobowiązania z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie 20.093 zł. W uzasadnieniu wskazał, że w złożonej korekcie zeznania o wysokości osiągniętego dochodu Spółka wykazała podatek należny w kwocie 1.275,00 zł. W toku ponownie prowadzonego postępowania organ I instancji ustalił, że Spółka w badanym roku podatkowym zaniżyła przychody. W konsekwencji organ I instancji wyliczył wysokość zobowiązania z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie 20.093,00 zł. W odwołaniu od powyższej decyzji Spółka podniosła, że w poprzedniej decyzji Naczelnika US należny podatek określono na poziomie 3.212,00 zł. Zdaniem Spółki nastąpiło więc wyraźne pogorszenie sytuacji odwołującego się. Tym samym rażąco naruszono zasadę reformationis in peius, określoną w art. 234 O.p. Rozpoznając odwołanie, decyzją z dnia 29 kwietnia 2011 r. Dyrektor IS utrzymał w mocy rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji.

Dokonaj oceny legalności decyzji organu II instancji i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z 1 lutego 2012 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego nakazał inwestorowi Anex S.A. rozbiórkę urządzenia reklamowego. Pismem z 23 lutego 2012 r. Anex S.A. wniósła odwołanie od decyzji, składając zarazem wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Wskazała, że uchybienie terminu nastąpiło bez jej winy. Odwołanie zostało przygotowane, podpisane i zakopertowane przez pełnomocnika Spółki 13 lutego 2012 r. Z winy nieumyślnej sprzątaczk, koperta znajdująca się na biurku w sekretariacie Kancelarii spadła do kosza. Fakt ten wyszedł na jaw 23 lutego 2012 r. przy sprawdzaniu stanu wysłanej korespondencji. Postanowieniem z 14 maja 2012 r. WINB odmówił przywrócenia terminu do wniesienia odwołania wskazując, że decyzja organu I instancji została doręczona Spółce 3 lutego 2012 r., odwołanie datowane na dzień 13 lutego 2012 r., zostało wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania nadane 23 lutego 2012 r. Termin do wniesienia odwołania upłynął Spółce 17 lutego 2012 r. Opisana we wniosku sytuacja wskazuje na brak należytej staranności Spółki w dbaniu o własne interesy, nadto nie uprawdopodobniła ona opisanej sytuacji, powołując się tylko na rozmowę przeprowadzoną ze sprzątaczką. Pismem z 1 czerwca 2012 r. Spółka zaskarżyła postanowienie do sądu.

Oceń skuteczność skargi Spółki i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 12

1. Postanowieniem WSA odrzucił, jako spóźnioną, skargę H.B. na postanowienie WINB w przedmiocie ustalenia wysokości opłaty legalizacyjnej. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że zaskarżone postanowienie zostało doręczone skarżącemu 28 października 2013 r. pod adresem firmy Centex. Zaznaczył, iż w korespondencji prowadzonej z organem strona wskazała Centex jako miejsce do doręczeń, które było miejscem pracy - prowadzenia działalności gospodarczej oraz miejscem zamieszkania. Trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi, upływał 27 listopada 2013 r. Skarga została nadana 28 listopada 2013 r., a zatem po upływie ustawowego terminu. Skargę kasacyjną od powyższego postanowienia wniósł H.B. zarzucając błędne zastosowanie art. 53 § 1 i art. 58 § pkt 2 p.p.s.a. oraz niezastosowanie art. 155 § 1 i art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. W uzasadnieniu wskazano, że skarżący będący adresatem postanowienia zamieszkuje pod tym samym adresem, pod którym prowadzi także działalność gospodarczą. Przesyłka zawierająca zaskarżone postanowienie zaadresowana została poprzez wskazanie imienia i nazwiska skarżącego, a także wskazanie nazwy prowadzonego przedsiębiorstwa Centex, co sugerowało, że jest to przesyłka skierowana do przedsiębiorstwa, a nie do osoby fizycznej i została odebrana przez osobę trzecią, będącą pracownikiem firmy, która choć posiadała pieczęć firmy, nie była dorosłym domownikiem, sąsiadem lub dozorcą domu, a zatem żadną z osób wskazanych w art. 43 kpa. Niedopuszczalne jest tzw. doręczenie zastępcze dla osoby fizycznej w jej miejscu pracy. Zaskarżone postanowienie nie zostało więc skutecznie doręczone, nie rozpoczął się bieg terminu wskazanego w art. 53 § 1 p.p.s.a., a zatem brak było podstaw do odrzucenia skargi.
Oceń legalność orzeczenia sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

2. W dniu 20 lutego 2012 r. prokurator wniósł do WSA skargę na decyzję SKO z 11 stycznia 2012 r., którą uchylono decyzję Prezydenta Miasta z 28 września 2011 r. i umorzono postępowanie w sprawie określenia "Antra" S.A. wysokości zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości za rok 2005. Zaskarżona decyzja została doręczona stronie będącej uczestnikiem postępowania sądownoadministracyjnego w dniu 17 stycznia 2012 r. Pismem z dnia 31 stycznia 2012 r. "Antra" S.A. zwróciła się jednak do SKO w trybie art. 213 § 1 Ordynacji podatkowej o uzupełnienie ww. decyzji co do rozstrzygnięcia. Postanowieniem z dnia 12 marca 2012 r. organ odwoławczy odmówił uzupełnienia tej decyzji. Postanowienie to zostało doręczone uczestnikowi w dniu 16 marca 2012 r. W dniu 21 marca 2012 r. "Antra" S.A. złożyła na nie zażalenie.

Oceń skuteczność skargi prokuratora i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

3. Uchwałą z 2013 r. Rada Miejska na podstawie ustawy o samorządzie gminnym nadała ulicy łączącej ulicę Katedralną, Adama Asnyka oraz Plac Tadeusza Czackiego nazwę "Błogosławionego Biskupa Jozafata Kocyłowskiego. Pismem z 22 stycznia 2013 r. D. S. i A. Z. na podstawie art. 101 ustawy, wezwali Radę Miejską w Przemyślu do usunięcia naruszenia prawa, a następnie w terminie trzydziestodniowym od doręczenia odpowiedzi organu złożyli skargę do WSA. Zarzucili sprzeczność uchwały z 2013 r. z uchwałą z 1990 r. w sprawie przywrócenia historycznych nazw ulicom i placom miasta P. Podnieśli, że jako mieszkańcy P. nie godzą się na taką nazwę ponieważ bł. bp. Jozafat Kocyłowski działał na szkodę państwa polskiego.

Dokonaj oceny legitymacji skargowej D.S. oraz A.Z. i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 13

1. Postanowieniem WSA odrzucił skargę P.S. na decyzję Dyrektora Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w przedmiocie płatności rolnośrodowiskowych. Wskazał, że nie można uznać przesyłki zawierającej decyzję za doręczoną skutecznie P.S. w trybie art. 44 § 1 k.p.a., ponieważ na kopercie znajdującej się w aktach administracyjnych i na zwrotnym potwierdzeniu odbioru tej przesyłki brak jest adnotacji o: ponownym awizowaniu, pozostawieniu zawiadomienia o możliwości jej odbioru, sposobie powiadomienia adresata o powtórnym awizowaniu, informacji o placówce pocztowej, w której przesyłka jest przechowywana, terminie odbioru przesyłki, miejscu umieszczenia awizo. WSA stwierdził, że przyjęcie fikcji doręczenia przesyłki jest bezskuteczne. Uznał, że nie ziszcilo się zdarzenie warunkujące możliwość wniesienia skargi, a tym samym rozpoczynające bieg terminu do jej wniesienia, gdyż decyzja nie została skutecznie doręczona, tym samym nie weszła do obrotu prawnego. Skarga jako przedwczesna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a. W skardze kasacyjnej organ zarzucił naruszenie tego przepisu na skutek niewywiązania się przez Sąd z obowiązku skompletowania wszystkich dowodów niezbędnych do rozpoznania sprawy i wydanie rozstrzygnięcia tylko w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach bez dokonania dodatkowych ustaleń. Organ na podstawie odpowiedzi Poczty Polskiej na reklamację ustalił, że przesyłka została prawidłowo doręczona w trybie art. 44 k.p.a.

Oceń prawidłowość orzeczenia WSA i umotywuuj stanowisko.

2. F.W. złożył wniosek o przyznanie płatności z tytułu wspierania działalności rolniczej i decyzją z 24 stycznia 2008 r. Kierownik Biura ARiMR płatność tę przyznał. Dnia 12 sierpnia 2008 r. do Kierownika Biura ARiMR wpłynęła informacja Oddziału KRUS wraz z dokumentami wskazująca, że F.W. nie spełniał warunków ustawowych do otrzymania płatności. Kierownik Biura ARiMR po przeprowadzeniu wznowionego postępowania decyzją z 11 listopada 2008 r. na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 i art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. uchylił swoją decyzję ostateczną z 24 stycznia 2008 r. i orzekł o odmowie przyznania F.W. płatności. Na skutek odwołania F.W., Dyrektor Oddziału ARiMR dzielając zarzut dot. nieprawidłowości w opisie stanu faktycznego sprawy, a jednocześnie stwierdzając zaistnienie okoliczności z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a., decyzją z 14 lutego 2009 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 i art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. uchylił w całości zaskarżoną decyzję Kierownika Biura ARiMR z 11 listopada 2008 r. i odmówił przyznania F. W. płatności.

Oceń legalność decyzji organu II instancji na gruncie przepisów k.p.a. dotyczących wznowienia postępowania.

3. Decyzją z 2011 r. PINB udzielił J.S. pozwolenia na użytkowanie budynku. Dnia 19 maja 2011 r., w terminie otwartym do wniesienia odwołania dla strony, odwołanie od decyzji wniósł prokurator. Po jego rozpoznaniu, WINB decyzją uchylił decyzję organu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Decyzją z 15 lipca 2011 r. PINB ponownie udzielił J.S. pozwolenia na użytkowanie. Decyzję doręczono JS. 19 lipca 2011 r. Pismem z 21 lipca 2011 r. prokurator zwrócił się do PINB o informację o biegu sprawy. W odpowiedzi 29 lipca 2011 r. PINB przekazał akta postępowania zakończonego decyzją z 15 lipca 2011 r., z której wynikało, że prokuratora nie wymieniono wśród jej adresatów. Prokurator 12 sierpnia 2011 r. wniósł odwołanie. Postanowieniem z 20 października 2011 r. WINB stwierdził jego wniesienie z uchybieniem terminu wskazując, że stronom doręczono decyzję 19 lipca, termin otwarty dla odwołania prokuratora upłynął 2 sierpnia 2011 r. i mógł być dochowany skoro prokuratorowi doręczono akta 29 lipca 2011 r., w oparciu o które miał możliwość zapoznania się z decyzją.

Dokonaj oceny legalności postanowienia WINB i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 14

1. Prezydent Miasta decyzją z 5 lutego 2014 r. orzekł o wymeldowaniu R.J. Z uwagi na to, iż miejsce pobytu strony nie było znane, organ wystąpił o ustanowienie dla niej przedstawiciela. Postanowieniem z grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy ustanowił kuratora, któremu doręczono decyzję o wymeldowaniu R.J. 12 lutego 2014 r. Dnia 12 czerwca 2014 r. R.J. osobiście odebrał kopię decyzji Prezydenta i 26 czerwca 2014 r. jego pełnomocnik złożył od niej odwołanie. Postanowieniem z 17 lipca 2014 r. Wojewoda uznał, że odwołanie wniesione zostało z uchybieniem terminu do jego złożenia. Wskazał, że ustanowiony w sprawie przedstawiciel odebrał decyzję organu I instancji 12 lutego 2007 r. i nie wniósł od niej odwołania, decyzja została doręczona prawidłowo i w lutym 2007 r. zaczął biec 14-dniowy termin do wniesienia odwołania. Pełnomocnik R.J. złożył skargę do WSA zarzucając, że postanowienie narusza przepisy, wywodząc, iż strona otrzymała decyzję Prezydenta 12 czerwca 2014 r. i od tego dnia zaczął biec termin do wniesienia odwołania. Skoro odwołanie wniesiono 26 czerwca 2014 r. za pośrednictwem poczty, to znaczy, że dochowano terminu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z 2005 r. Starosta zatwierdził projekt budowlany i udzielił S.B. pozwolenia na rozbudowę budynku mieszkalnego. Decyzją z 5 stycznia 2010 r. Wojewoda, działając na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. stwierdził nieważności tej decyzji. Orzeczenie to stało się ostateczne. Pismem z 8 lipca 2010 r. S.B. wniosła zażalenie na bezczynność Starosty wskazując, że wydanie decyzji Wojewody z 5 stycznia 2010 r. spowodowało, że w obrocie prawnym pozostał nierozpatrzone wniosek inwestorki o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, a Starosta pomimo upływu 6 miesięcy od unieważnienia jego decyzji, nie podjął żadnych działań zmierzających do załatwienia sprawy. Wojewoda postanowieniem z 2 sierpnia 2010 r. uznał zażalenie za niezasadne. Wskazał, iż zrealizowanie inwestycji na podstawie decyzji o pozwoleniu na budowę, która została następnie unieważniona powoduje, że inwestycja musi być traktowana jako inwestycja wybudowana bez stosownego zezwolenia, a to obliuguje organy nadzoru budowlanego do wszczęcia postępowania legalizacyjnego w trybie art. 48 ustawy Prawo budowlane. Nie jest możliwe wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, ponieważ prowadziłoby do zalegalizowania obiektu przez organ architektoniczno - budowlany, nie zaś przez organ nadzoru budowlanego, jak tego wymaga Prawo budowlane. Nie podzielając tego stanowiska S.B. wniosła skargę na bezczynność Starosty do WSA. Pismem z dnia 20 grudnia 2010 r. Starosta poinformował WSA o wydaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. tj. na tydzień przed terminem rozprawy, decyzji o umorzeniu postępowania w przedmiocie pozwolenia na rozbudowę budynku mieszkalnego, przesyłając jej kopię.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Rada Gminy podjęła 23 lipca 2007 r. uchwałę w sprawie ustalenia dni i godzin otwierania i zamykania zakładów gastronomicznych na terenie Gminy. Uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym. W § 1 uchwały ustalono dni i godziny otwierania i zamykania zakładów gastronomicznych na terenie Gminy: od poniedziałku do niedzieli w godzinach od 6.00 do 1.00 ze wskazaniem, że wyjątek stanowią imprezy o charakterze zamkniętym, bale sylwestrowe i zabawy dożynkowe.

Dokonaj oceny rodzaju uchwały z punktu widzenia przepisów ustawy o samorządzie gminnym (akt zawierający przepisy prawne powszechnie obowiązujące, akt zawierający przepisy prawne kierownictwa wewnętrznego) i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 15

1. Postanowieniem Prezydent Miasta odmówił T.G. przywrócenia terminu do zgłoszenia zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułów wykonawczych nr Z12/13 i Z24/13. Postanowienie zostało doręczone zobowiązanemu 18 listopada 2013 r. Zażalenie na powyższe postanowienie T.G. nadał w placówce niemieckiego operatora pocztowego 24 listopada 2013 r. Pismo T.G. wpłynęło do Urzędu Miasta 29 listopada 2013 r. Postanowieniem SKO na podstawie art. 134 k.p.a. po rozpoznaniu zażalenia T.G. na postanowienie Prezydenta Miasta stwierdziło uchybienie terminowi do wniesienia zażalenia.

Oceń prawidłowość postanowienie SKO i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z 16 kwietnia 2013 r. Prezydent Miasta przyznał B.M. dodatek mieszkaniowy na okres od 1 maja do 31 października 2013 r. na lokal mieszkalny o pow. 28 m² potwierdzonej we wniosku przez właściciela tego lokalu K.M. i wynikającej z umowy najmu zawartej pomiędzy K.M. i B.M. Na skutek informacji B.M. o oszustwach K.M., organ wznowił postępowanie wskazując jako podstawę art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. W toku postępowania właściciel lokalu oświadczył, że jego powierzchnia wynosi tylko 15 m². Decyzją z 21 października 2013 organ uchylił decyzję z 16 kwietnia 2013 r. i przyznał B.M. dodatek mieszkaniowy w niższej wysokości powołując się na korektę powierzchni lokalu. Na skutek oświadczenia K. M., iż powierzchnia lokalu B.M. wynosi tylko 4 m², organ ponownie wznowił postępowanie na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. i decyzją z 26 czerwca 2014 r. uchylił decyzję z 21 października 2013 oraz odmówił B.M. przyznania dodatku. W uzasadnieniu wskazał na nowe okoliczności dotyczące nieprawdziwego metrażu lokalu, i brak możliwości ich weryfikacji.

Oceń legalność decyzji Prezydenta Miasta z dnia 26 czerwca 2014 r. wydanej na skutek ponownego wznowienia postępowania.

3. Postanowieniem z 17 stycznia 2012 r. WSA odrzucił skargę A.S. przyjmując, że A.S. zaskarżył decyzję Dyrektora Izby Skarbowej z września 2011 r. uiszczając wpis w wysokości 100 zł, choć wynosił on 200 zł. Zarządzeniem z 7 grudnia 2011 r. Sąd wezwał stronę do uiszczenia brakującej kwoty wpisu sądowego w terminie 7 dni od daty doręczenia zarządzenia, pod rygorem odrzucenia skargi. Zarządzenie o wezwaniu do usunięcia braków formalnych opatrzone datą i podpisem pracownika WSA, pismo o doręczeniu odpisu zarządzenia opatrzone pieczętką "WYSŁANO", zawierającą datę (7 grudnia 2011 r.) i podpisem pracownika. Na druku potwierdzenia odbioru przesyłki w rubryce opisującej rodzaj przesyłki wskazano "wpis + odp. na sk." i na nim znajdowała się pieczęć kancelarii pełnomocnika, jak i podpis odbierającej przesyłkę osoby upoważnionej do odbioru korespondencji w imieniu tejże kancelarii w dniu 12 grudnia 2011 r. Mimo wezwania uzupełniający wpis od skargi nie został uiszczony. Uzasadniając postanowienie Sąd odwołał się do treści art. 220 § 1 i 3 ppsa i wskazał, że wezwanie do uiszczenia uzupełniającego wpisu zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego w dniu 12 grudnia 2011 r. Termin do uiszczenia uzupełniającego wpisu upływał 19 grudnia 2011 r. Mimo upływu terminu skarżący nie uiszczył należnego wpisu. W skardze kasacyjnej podatnik zaskarżył powyższe postanowienie zarzucając mu naruszenie art. 58 § 1 pkt 3 w zw. z art. 65 § 1 i art. 220 p.p.s.a. poprzez odrzucenie skargi w sytuacji, gdy skarżący nie otrzymał wezwania do uiszczenia brakującej części opłaty sądowej od skargi.

Dokonaj oceny skuteczności zarzutu skargi kasacyjnej i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 16

1. Prezydent Miasta decyzją zatrzymał D.B. prawo jazdy kategorii B i C. D.B. złożył odwołanie od decyzji. SKO postanowieniem z 16 października 2013 r., stwierdziło wniesienie odwołania z uchybieniem terminu. Wskazało, że decyzja organu I instancji, zawierająca prawidłowe pouczenie o trybie odwoławczym, została doręczona D.B. w trybie art. 43 k.p.a. (pełnoletniemu domownikowi) w dniu 16 września 2013 r., natomiast odwołanie zostało złożone 4 października 2013 r., a zatem po upływie terminu z art. 129 § 2 k.p.a., który upłynął 30 września 2013 r. Skargę na postanowienie SKO złożył D.B. podnosząc, że decyzję organu I instancji otrzymał 16 września 2013 r., ale uważa, iż dochował czternastodniowego terminu do wniesienia odwołania ponieważ nie uwzględnia się w nim dni wolnych od pracy, tj. sobót i niedziel. Dlatego ostatnim dniem terminu do wniesienia odwołania był 4 października 2013 r., w którym to dniu skarżący złożył odwołanie, a nie jak twierdzi SKO dzień 30 września.

Oceń skuteczność skargi D.B. i umotywuuj stanowisko.

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego orzeczono wobec J.S. zakaz prowadzenia pojazdów kategorii A i B na okres 2 lat z wyłączeniem pojazdów mechanicznych, co do których wymagane jest prawo jazdy o kategorii C,D i E. Po otrzymaniu prawomocnego wyroku, Starosta decyzją z 15 października 2013 r. orzekł o cofnięciu J.S. uprawnień do kierowania pojazdami kat. A, B, B+E od 15 kwietnia 2013 do 15 kwietnia 2015 r. Wnioskiem z 18 listopada 2013 r. J.S. zwrócił się o zwrot zatrzymanego w toku postępowania karnego prawa jazdy kat. C, D, D+E i C+E. Decyzją z 27 listopada 2013 r. wydaną na podstawie art. 12 ust.1 pkt 2, ust.2 pkt 2 i 3 ustawy o kierujących pojazdami Starosta odmówił J.S. wydania żądanego prawa jazdy wywodząc, że nie może ono być wydane osobie, w stosunku do której został orzeczony prawomocnym wyrokiem sądu zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w okresie i zakresie obowiązywania zakazu stosowanego odpowiednio do kat. B. Od powyższej decyzji strona wniosła odwołanie zarzucając organowi nieuprawnione rozszerzenie zakresu zakazu orzeczonego przez sąd na kategorie nie objęte wyrokiem. SKO decyzją z 9 stycznia 2014 r. utrzymało w mocy decyzję organu I instancji.

Oceń legalność orzeczenia SKO i umotywuuj stanowisko.

3. Zaskarżoną uchwałą z 12 grudnia 2012 r. Rada Gminy przyjęła regulamin utrzymania czystości i porządku. Uchwała została opublikowana w Dz. Urz. Woj. z 31 stycznia 2013 r. Następnie 18 kwietnia 2013 r. Rada Gminy podjęła kolejną uchwałę w sprawie przyjęcia regulaminu, w której w § 14 postanowiono o utracie mocy zaskarżonej uchwały z 12 grudnia 2012 r. (Dz. Urz. Woj. z 29 kwietnia 2013 r.). Pismem z 30 lipca 2014 r. prokurator wniósł, skargę na uchwałę z 12 grudnia 2012 r. domagając się stwierdzenia jej nieważności w części. W odpowiedzi na skargę Gmina wniosła: o umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowego wobec uchylenia zaskarżonej uchwały przed wniesieniem skargi, ew. o oddalenie skargi jako bezzasadnej wobec usunięcia uchwały z obrotu prawnego, ew. o odrzucenie skargi z powodu braku uprzedniego wezwania organu gminy do usunięcia naruszenia prawa. Gmina wyjaśniła, że zaskarżona uchwała weszła w życie w dniu 31 stycznia 2013 r. i obowiązywała zaledwie cztery miesiące, nie wywołując żadnych negatywnych skutków prawnych.
Dokonaj oceny zasadności stanowiska Gminy zaprezentowanego w odpowiedzi na skargę.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 17

1. Sprzeciwem z 28 kwietnia 2014 r. prokurator zakwestionował decyzję Starosty z lipca 2006 r. o zarejestrowaniu na rzecz J.K. samochodu marki Opel. Powołał się na ustalenia śledztw z których wynikało, że przy rejestracji pojazdu posłużono się sfałszowanymi dokumentami: fakturą VAT, umową kupna i zaświadczeniem o przeprowadzonym badaniu technicznym. Prokurator dołączył prawomocne wyroki sądu skazujące: pierwszy E.D. za to, że jako diagnosta poświadczył nieprawdę wystawiając zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu m-ki Opel, choć badania nie wykonał, drugi J.P. za to, że sfałszowała umowy kupna pojazdu Opel, a następnie będąc osobą uprawnioną do wystawienia faktury VAT poświadczyła nieprawdę co do jego wartości i pochodzenia oraz możliwości legalnego zarejestrowania w RP. Starosta decyzją na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. orzekł o uchyleniu własnej decyzji o rejestracji i o odmowie zarejestrowania pojazdu na rzecz J.K. Strona wniosła odwołanie od decyzji, w którym nie kwestionując okoliczności sfałszowania dokumentów podniosła, że przestępstw dokonały osoby trzecie, za których działania ona nie ponosi odpowiedzialności. Domagała się uwzględnienia art. 146 § 2 k.p.a. albowiem w wyniku wznowienia postępowania może zapaść wyłącznie decyzja odpowiadająca w swej istocie decyzji dotychczasowej, ponieważ w sprawie ma zastosowanie art. 169 § 1 k.c. (kwestia ustalenia dobrej wiary u nabywającego auto została już rozstrzygnięta prawomocnymi orzeczeniami sądów karnych).

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie organu odwoławczego i umotywuuj stanowisko.

2. Postanowieniem z 25 sierpnia 2011 SKO odmówiło przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji Prezydenta z 28 czerwca 2011 r. kierującej J.P. na badania lekarskie. Wskazało, że decyzja została doręczona stronie osobiście 30 czerwca 2011 r., zatem 14-dniowy termin do odwołania upłynął 14 lipca 2011 r. Odwołanie z wnioskiem o przywrócenie terminu J.P. złożył 10 sierpnia 2011 r. podając, że w dniach 14-19 lipca 2011 r. przebywał w szpitalu załączając kartę leczenia 73 letniego pacjenta z informacją o zabiegu usunięcia skostnień w okolicy protezy stawu biodrowego i zaświadczenie lekarza sądowego z 14 lipca 2011r. o niemożności stawienia się w dniu 19 lipca 2011 r. w Sądzie z powodu choroby i przewidywanym terminie zdolności do stawienia się na wezwanie Sądu określonym na dzień 16 sierpnia 2011 r. SKO uznało, że uchybienie terminu było niezawinione, ale prośba o przywrócenie terminu została złożona po upływie 7 dni od ustania przyczyny uchybienia. Odwołując się do karty informacyjnej ze szpitala stwierdziło, że przeszkoda uniemożliwiająca złożenie odwołania istniała od 14 do 19 lipca 2011 r. i ustała 20 lipca po powrocie ze szpitala.

Ocen legalność postanowienia SKO i umotywuuj stanowisko.

3. Uchwałą z grudnia 2014 r. w sprawie maksymalnej wysokości diet przysługujących radnemu Rada Gminy ustaliła w § 2 miesięczną dietę dla Przewodniczącego Rady Gminy w wysokości 1.100zł, a dla Wiceprzewodniczących Rady Gminy w wysokości 500zł. Radny H.M nie pełniący funkcji w Radzie, wezwał Radę Gminy do usunięcia naruszenia prawa, a następnie wniósł skargę na uchwałę do WSA. Zażądał stwierdzenia nieważności § 2 uchwały wskazując, że ma interes prawny w zaskarżeniu uchwały, ponieważ jest radnym i chce aby wszystkich radnych obowiązywały jednakowe zasady dotyczące diet, jako zwrotu kosztów za udział w posiedzeniach rady i utraconych zarobków.

Dokonaj oceny legitymacji skargowej H.M. i uzasadnij stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 18

1. Prawomocnym wyrokiem WSA po rozpoznaniu skargi J.S. uchylił decyzję Wojewody w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia sp. Jarex pozwolenia na budowę zespołu budynków oraz poprzedzającą ją decyzję Prezydenta Miasta wskazując naruszone w sprawie przepisy. Sp. Jarex w piśmie skierowanym do Prezydenta Miasta oświadczyła, że cofa wniosek o wydanie pozwolenia na budowę złożony 26 maja 2011 r. i wnosi o zwrot dokumentacji dołączonej do wniosku. Decyzją Prezydent Miasta powołując się na art. 105 § 1 k.p.a. umorzył postępowanie w sprawie pozwolenia na budowę zespołu budynków z wniosku Spółki jako bezprzedmiotowe, wobec cofnięcia przez tę Spółkę wniosku. J.S. wniosła odwołanie od decyzji zarzucając naruszenie art. 105 § 1 i 2 k.p.a. poprzez umorzenie przez organ I instancji postępowania w oparciu o treść art. 105 § 1 k.p.a., pomimo że przepis ten nie może stanowić podstawy do umorzenia postępowania w sytuacji, gdy Spółka wycofała swój wniosek o pozwolenie na budowę oraz poprzez umorzenie postępowania, pomimo że nie wystąpiły łącznie wszystkie przesłanki do umorzenia postępowania przewidziane w art. 105 § 2 k.p.a. Wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz orzeczenie, że odmawia się Spółce zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Decyzją Wojewoda powołując się na art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta.

Oceń prawidłowość decyzji organu II Instancji i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją Prezydent Miasta działając na podstawie art. 18 ust. 10 pkt 1 lit. a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, cofnęła R.W. zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych. Po rozpoznaniu odwołania, SKO utrzymało w mocy decyzję wywodząc, że w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez stronę doszło do sprzedaży nalewki o zawartości alkoholu 12% osobie nietrzeźwej. Wprawdzie sprzedawczyni nie potwierdziła tego faktu, jednak policjanci zatrzymali nietrzeźwego W.Ł. wychodzącego z tego sklepu i sam zatrzymany potwierdził fakt kupna alkoholu w tym sklepie. Odnosząc się do oceny zachowania W.Ł. funkcjonariusze policji, pouczeni o odpowiedzialności karnej zeznali, iż "mężczyzna nie był w stanie ustać na nogach, mówił bełkotliwie, czuć było od niego woń alkoholu". Stan nietrzeźwości potwierdził również protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Organ wskazał, że dla ustalenia odpowiedzialności administracyjnej przedsiębiorcy nie ma znaczenia wina sprzedawcy. W skardze do WSA strona zarzuciła brak podstaw do odpowiedzialności przedsiębiorcy za zatrudnionego pracownika, na którego działanie nie miał wpływu w momencie dokonywania sprzedaży.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

3. Prokurator w dniu 14 listopada 2013r. wniósł na podstawie art. 8 i art. 50 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę do WSA na ostateczną decyzję Wójta Gminy z 28 października 2010 r. o warunkach zabudowy dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni baterii fotowoltaicznych doręczony: W. Ł., K. W., T. K. w dniu 6.11.2010 r., G. B. w dniu 9.11.2010 r. oraz inwestorowi Sp. z o.o. w dniu 7.01.2011r.

Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 19

1. Decyzja Wójta Gminy z 12 grudnia 1996 r. zezwalająca M.T. na użytkowanie części warsztatowej (po rozbudowie) budynku warsztatowego "produkcja elementów instalacji sanitarnych i wentylacyjnych" została wydana w oparciu o decyzję Wójta Gminy z 6 czerwca 1995 r. zatwierdzającą projekt budowlany i zezwalającą na rozbudowę budynku mieszkalnego o segment mieszkalny i gospodarczy. Decyzja Wójta Gminy o pozwoleniu na rozbudowę została jednak wyeliminowana z obrotu prawnego decyzją Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z 19 marca 2008 r., jako organu odwoławczego, który stwierdził jej nieważność, a WSA wyrokiem oddalił skargę na tę decyzję, zaś Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem oddalił skargę kasacyjną od tego wyroku.

Przedstaw skutki prawne stwierdzenia nieważności decyzji, w oparciu o którą wydano inną przedmiotowo zależną decyzję i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją Burmistrz G. działając na podstawie art. 18 ust. 10 pkt 1 lit. a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi cofnął Aza Sp. z o.o. zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych od 4,5% do 18% zawartości alkoholu (z wyjątkiem piwa). Na skutek odwołania strony, SKO decyzją utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. W uzasadnieniu wskazało, że organ I instancji prawidłowo przyjął, iż w dniu 11 czerwca 2013 r. pracownik sklepu dokonał sprzedaży alkoholu osobie nieletniej, które to zdarzenie uzasadnia cofnięcie udzielonego zezwolenia na sprzedaż alkoholu. SKO stwierdziło, że art. 18 ust. 10 pkt 1a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie daje organowi możliwości stosowania tzw. uznania administracyjnego w zakresie cofnięcia zezwolenia na sprzedaż alkoholu. Nawet jednorazowe naruszenie zasady sprzedaży alkoholu jest wystarczającą i uzasadnioną przyczyną do zastosowania sankcji w postaci cofnięcia zezwolenia. Bez znaczenia jest przy tym to, czy do tego naruszenia doszło na skutek działania lub zaniechania samego przedsiębiorcy, czy też innych osób, za które on ponosi odpowiedzialność. W skardze do WSA strona zarzuciła naruszenie ustawy poprzez przyjęcie, że jednorazowa sprzedaż napoju alkoholowego osobie nieletniej wyczerpuje dyspozycję przepisu, podczas gdy przepis wyraźnie wymaga co najmniej dwukrotnej sprzedaży napoju alkoholowego osobie nieletniej.

Dokonaj oceny skuteczności skargi Aza Sp. z o.o. i umotywuuj stanowisko.

3. Na skutek odmowy uwzględnienia przedłożonych przez W.K. pełnomocnictw ogólnych pochodzących od członków jego rodziny do reprezentowania ich we wszystkich sprawach, jakie toczą się i będą się toczyć w przyszłości w Urzędzie Miejskim - W.K. złożył skargę na Burmistrza. Uchwałą z grudnia 2014 r., Rada Miejska na podstawie 229 pkt 3 k.p.a. uchwaliła w § 1: "uznaje się za bezzasadną skargę z dnia 27 października 2014 r. wniesioną przez Pana W. K. na niezgodne z prawem działania burmistrza B.". Powody uznania skargi za bezzasadną wskazano w uzasadnieniu do uchwały. W skardze do WSA -W. K. wniósł o uchylenie uchwały, argumentując, że Komisja Rewizyjna błędnie oceniła, że wniesiona na działania burmistrza skarga jest niezasadna.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 20

1. Wójt Gminy decyzją z 10.07.2002 r. na wniosek Zofii i Zenona N. zatwierdził projekt podziału stanowiącej ich współwłasność nieruchomości wydzielając działkę nr 12/5 pod teren zabudowy mieszkaniowej, a działkę 12/3 pod drogę publiczną. Zofia N. odebrała decyzję 15.07.02 r. Pismem z 15 czerwca 2012 r. A. R. i R. K. wniesli o stwierdzenie nieważności decyzji podziałowej wskazując, że Zenon N. zmarł w 1996 r., oni są jego spadkobiercami i z ich udziałem powinno toczyć się postępowanie zakończone decyzją podziałową. Dodali, że działka nr 12/5 została sprzedana i mocą umowy z 16.02.11 r. jej właścicielami są M.N. i M.G. SKO decyzją z 17.09.2012r. stwierdziło nieważność decyzji Wójta z 10.07.2002 r. Powołując się na art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. wskazało, że zaskarżona decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, gdyż w chwili jej wydania jedna z osób nią objętych już nie żyła. Wniosek o podział nieruchomości złożyła sama Zofia N., a Zenon N. już w tym momencie nie żył i nie mógł być stroną postępowania. Podział nieruchomości jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu i wymagał wspólnego działania wszystkich współwłaścicieli. Kolegium wskazało, że postępowanie podziałowe pomimo śmierci strony powinno się toczyć dalej, lecz z udziałem spadkobierców lub kuratora masy spadkowej, ale udział tych osób w postępowaniu podziałowym pominięto.

Oceń prawidłowość decyzji SKO i umotywuuj stanowisko.

2. Dnia 29 maja 2014 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie wysokości opłat za zajęcie pasa drogowego. Skargę na tą uchwałę wniósł prokurator zarzucając w niej rażące naruszenie prawa materialnego poprzez przyjęcie w podstawie prawnej uchwały art. 18 ust. 2 pkt 8 ustawy o samorządzie gminnym, art. 19 pkt 1 lit b, c oraz pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz art. 47 Ordynacji podatkowej, w sytuacji gdy delegację ustawową do podjęcia uchwały o takiej treści mogły stanowić wyłącznie przepisy art. 40 ust. 1 i art. 18 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych. Podnosząc taki zarzut, prokurator domagał się stwierdzenia nieważności zakwestionowanej uchwały.

Oceń skuteczność skargi prokuratora i umotywuuj stanowisko.

3. WSA postanowieniem z 10 grudnia 2014 r. odmówił dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania Obywatelskiego Komitetu Przeciwko przyjęciu w Budżecie Miasta projektu dofinansowania procedury in vitro w ramach Gminnego Programu Leczenia Niepłodności. Sąd wskazał, że pismem z grudnia 2014 r. Komitet zgłosił wniosek o dopuszczenie do udziału w charakterze uczestnika postępowania w sprawie ze skargi Katolickiego Stowarzyszenia Civitas na uchwałę Rady Miasta w przedmiocie przyjęcia projektu programu zdrowotnego pn „Gminny Program Leczenia Niepłodności”. Na rozprawie w grudniu 2014 r., reprezentująca Komitet W.T. oświadczyła, że Komitet nie jest stowarzyszeniem, a adresem do korespondencji jest adres skarżącego Stowarzyszenia. W uzasadnieniu postanowienia WSA podkreślił, że wniosek o dopuszczenie organizacji społecznej w trybie art. 33 § 2 p.p.s.a. winien być oceniony pod kątem warunków formalno-prawnych. Sąd stwierdził, że w przedmiotowej sprawie zgłoszenie udziału w postępowaniu wpłynęło od Komitetu nie będącego, ani stowarzyszeniem, ani fundacją, ani żadną inną organizacją społeczną, lecz niesformalizowaną grupą osób wspierających działania skarżącego Stowarzyszenia w kwestionowaniu zaskarżonej uchwały.

Dokonaj oceny legalności postanowienia WSA i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 22

1. Decyzją z czerwca 2012 r. Starosta uwzględnił wniosek S.P. i zarejestrował pojazd marki Opel. Na skutek informacji uzyskanych z Prokuratury Okręgowej o sfałszowaniu dowodu rejestracyjnego pojazdu, Starosta wznowił postępowanie i decyzją wydaną na podstawie art. 151 § 1 pkt 2, w związku z art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 72 ust. 1 pkt 1 i art. 73 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym orzekł o odmowie rejestracji należącego do S.P. pojazdu marki Opel i uchyleniu dowodu rejestracyjnego, tablic rejestracyjnych, znaku legalizacyjnego, nalepki kontrolnej i karty pojazdu. S.P. odwołał się od tej decyzji do SKO zarzucając naruszenie art. 72 ust. 1 pkt 1 i art. 73 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym polegające na odmowie rejestracji pojazdu w sytuacji, gdy pojazd ten został nabyty przez niego od K.S. w dobrej wierze i użytkowany już 4 lata. Ponadto powołał się na nieprzeprowadzenie przez organ pierwszej instancji własnego postępowania wyjaśniającego co do prawdziwości dokumentu pojazdu, lecz oparł się na ustaleniach i opinii biegłego od innego organu tj. Prokuratury Okręgowej.

Oceń skuteczność odwołania strony i wskaż przewidywane rozstrzygnięcie SKO motywując swoje stanowisko.

2. Decyzją Naczelnik Urzędu Skarbowego określił Małgorzacie i Mariuszowi Ł. zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 rok. W uzasadnieniu tej decyzji organ pierwszej instancji wskazał między innymi, że podatnicy bezpodstawnie odliczyli od dochodu kwotę opisaną w załączniku do zeznania PIT – O, jako odliczenie na podstawie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (u.p.d.o.f.). W odwołaniu od tej decyzji podatnicy zakwestionowali odmowę przyznania im prawa do zwolnienia części dochodów od podatku dochodowego. Decyzją Dyrektor Izby Skarbowej działając na podstawie art. 233 § 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, uchylił w części decyzję organu podatkowego pierwszej instancji i obniżył podatnikom zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 rok. W skardze skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego podatnicy zarzucili Dyrektorowi Izby Skarbowej naruszenie przepisów u.p.d.o.f. Wyrokiem z dnia 27 lipca 2010 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił zaskarżoną przez podatników decyzję Dyrektora Izby Skarbowej, wyrażając w uzasadnieniu pogląd, którego uwzględnienie przez organ spowoduje zwiększenie dochodu podatników i w konsekwencji określenie skarżącym wyższego podatku dochodowego.

Oceń słuszność wyroku WSA w świetle przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

3. Uchwałą Nr XII/179/11 z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie podatku od nieruchomości, Rada Miasta w § 2 ust. 1 wprowadziła zwolnienia gruntów, budynków lub ich części oraz budowli: 1) stanowiących mienie komunalne zajęte na realizację zadań określonych w art. 7 ust. 1 pkt 6-10 ustawy o samorządzie gminnym, z wyjątkiem nieruchomości lub ich części wynajmowanych osobom trzecim na prowadzenie działalności gospodarczej i cele mieszkalne, 2) stanowiących mienie komunalne zajęte na realizację zadań określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1, 3-5 oraz pkt 17 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, z wyjątkiem nieruchomości lub ich części wynajmowanych osobom trzecim na prowadzenie działalności gospodarczej i cele mieszkalne.

Dokonaj oceny legalności zapisów uchwały w świetle ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 23

1. Prezydenta Miasta po przeprowadzeniu wznowionego postępowania, decyzją z lutego 2014r. uchylił decyzję własną z czerwca 2012 r. o rejestracji ciągnika samochodowego siodłowego i orzekł o odmowie rejestracji ww. pojazdu i jednocześnie uchylił dowód rejestracyjny, kartę pojazdu, tablice rejestracyjne, znaki legalizacyjne i nalepkę na szybę. Na skutek sprzeciwu prokuratora SKO decyzją z lipca 2014 r. na podstawie art. 158 § 1 k.p.a. odmówiło stwierdzenia nieważności ww. decyzji ostatecznej Prezydenta Miasta z lutego 2014 r. w części dotyczącej uchylenia dowodu rejestracyjnego. W uzasadnieniu wskazało, iż kwestionowana decyzja ostateczna dotyczy uchylenia decyzji własnej o rejestracji pojazdu i odmowy rejestracji tego pojazdu, natomiast samo uchylenie dowodu rejestracyjnego, stanowiąc niejako konsekwencję powyższego, jest jedynie czynnością materialno-techniczną, ujętą w decyzji jako skutek odmowy rejestracji pojazdu. Ponadto, stwierdzenie nieważności decyzji ostatecznej w części dotyczącej uchylenia dowodu rejestracyjnego, spowodowałoby powrót do obrotu prawnego dowodu rejestracyjnego, czego efektem byłyby sytuacja, że byłby wydany ten dokument dla pojazdu, któremu odmówiono rejestracji. Na skutek wniosku prokuratora, SKO po ponownym rozpatrzeniu sprawy, decyzją z września 2014 r. orzekło o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji.

Oceń zasadność poddania decyzji SKO kontroli sądowej i umotywuuj stanowisko.

2. Prezydent Miasta decyzją z 7 stycznia 2013 r. ustalił wysokość nienależnie pobranego przez Marię K. świadczenia rodzinnego. Decyzja została doręczona stronie 15 stycznia 2013 r.. Maria K. nie skorzystała z prawa do złożenia odwołania. Pismem z 11 kwietnia 2014 r. strona zwróciła się do Prezydenta Miasta z żądaniem wznowienia postępowania zakończonego tą ostateczną decyzją wywodząc, iż rażąco narusza ona prawo.

Wskaż wykorzystany przez stronę tryb wzruszenia decyzji oraz przewidywane rozstrzygnięcie organu i umotywuuj swoje stanowisko.

3. Uchwałą nr XXXL/12/13 z dnia 6 listopada 2013 r. (opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Nr 88, poz. 3345) Rada Miasta na podstawie ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych ustaliła zwolnienia od podatku od nieruchomości na terenie miasta J. Paragraf 1 ust. 2 uchwały stanowił, że: "Zwalnia się od podatku od nieruchomości od 2014 roku: 1) grunty, budynki oraz ich części będące w posiadaniu jednostek organizacyjnych Miasta J., z wyjątkiem zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, 2) grunty, budynki oraz ich części zajęte na cele statutowej działalności ochotniczej straży pożarnej.

Dokonaj oceny legalności zapisów uchwały w świetle ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 24

1. W dniu 19.09.2014 r. J. i M. małżonkowie W. złożyli wniosek o zarejestrowanie samochodu marki Audi, wykazując prawo własności umową kupna - sprzedaży zawartą przez nich 16.09.2014 r. z O. i H. małżonkami L. Decyzją Starosty z 01.10.2014 r. samochód został zarejestrowany. Dnia 02.02.2015 wpłynęła informacja z Prokuratury, że objęty tą decyzją samochód został uzyskany w drodze oszustwa i nigdy w przeszłości nie doszło do zawarcia umowy kupna - sprzedaży pomiędzy małżonkami L., a małżonkami W. Postanowieniem z dnia 06.02.2015 r. Starosta na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. wznowił z urzędu postępowanie. Dnia 25.02.2015 r. małżonkowie W. złożyli wniosek o jego zawieszenie do czasu ustalenia przez sąd powszechny, kto jest właścicielem pojazdu będącego przedmiotem postępowania. Wskazali, że w okolicznościach sprawy dopiero uzyskanie przez małżonków L. prawomocnego wyroku sądu, nakazującego wydanie pojazdu, jako jego prawnym właścicielom, będzie stanowiło podstawę do wznowienia postępowania w przedmiocie rejestracji. Do tego czasu za właścicieli pojazdu winni być uznani jego aktualni posiadacze, gdyż zgodnie z art. 341 k.c. domniemywa się, że posiadanie jest zgodne z prawem. Strony odwołały się też do art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. i art. 100 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ powinien wystąpić do sądu o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego, jakim jest ustalenie, kto jest właścicielem pojazdu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie organu w przedmiocie wniosku o zawieszenie postępowania i umotywuuj stanowisko.

2. Uchwałą z dnia 26 października 2010 r. nr BRM.0150/XLIX/389/10 Rada Miejska określiła wysokość stawek i zwolnień z podatku od nieruchomości na 2011 rok. W § 2 pkt 2 ww. uchwały wprowadzono zwolnienia z podatku od nieruchomości - budynków lub ich części oraz gruntów zajętych przez miejskie jednostki organizacyjne i instytucje kultury służące realizacji zadań własnych i zleconych miasta, w § 2 pkt 3 wprowadzono zwolnienia z podatku od nieruchomości - gruntów oznaczonych w ewidencji gruntów jako dr - drogi, będące własnością osób fizycznych, zaś w § 2 pkt 4 wprowadzono zwolnienia z podatku od nieruchomości - budynków lub ich części, gruntów oraz budowli zajętych na potrzeby stowarzyszeń działających w zakresie ochrony przeciwpożarowej. W dniu 4 marca 2014 r. wpłynął do Prokuratury Rejonowej wniosek Jana W. o zaskarżenie wymienionej uchwały, jako naruszającej prawo.

Dokonaj oceny możliwości zakwestionowania uchwały przez prokuratora w świetle art. 53 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

3. W dniu 24 lutego 2013 r. Zenon Sz. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi za pośrednictwem Prokuratora Generalnego skargę na bezczynność Prokuratora Generalnego w przedmiocie zaniechania wykonywania obowiązków służbowych.

Dokonaj oceny właściwości sądu do rozpoznania skargi Zenona Sz. i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 25

1. Alfex Spółka z o.o. złożyła 6 grudnia 2013 r. skargę do WSA na decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z października 2013 r., która została doręczona pełnomocnikowi spółki w dniu 7 listopada 2013 r. Pismem z 19 listopada 2013 r. Spółka wniosła o uzupełnienie decyzji z października 2013 r. na podstawie art. 111 § 1 k.p.a. Postanowieniem z grudnia 2013 r., doręczonym pełnomocnikowi Alfex w dniu 11 grudnia 2013 r., GINB odmówił uzupełnienia decyzji z października 2013 r. Postanowieniem z 26 lutego 2014 r. WSA odrzucił skargę. Alfex wniosła od tego postanowienia skargę kasacyjną, zarzucając mu naruszenie art. 53 § 1 w związku z art. 58 § 1 pkt 6 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (p.p.s.a.) w związku z art. 111 § 2 k.p.a. przez uznanie, że skarga została złożona zanim zaczął biec termin do jej wniesienia. Wskazała, że celem art. 111 § 2 k.p.a. jest wyznaczenie takiego terminu do zakwestionowania rozstrzygnięcia, żeby umożliwić zainteresowanemu sformułowanie kompletnych zarzutów - już po otrzymaniu rozstrzygnięcia w przedmiocie uzupełnienia decyzji. Nie można z art. 111 § 2 k.p.a. wywodzić, że przepis ten całkowicie wyłącza skutki prawne wynikające z art. 53 § 1 p.p.s.a. W ocenie skarżącego każde doręczenie decyzji organu drugiej instancji powoduje, że zaczyna biec termin do wniesienia skargi, określony w art. 53 § 1 p.p.s.a. Przepisy prawa nie przewidują sytuacji, by bieg tego terminu miał ulec zawieszeniu czy wstrzymaniu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Sądu i umotywuuj stanowisko.

2. W dniu 22 stycznia 2013 r. do Centrum Pomocy Rodzinie i Polityki Społecznej (CPRiPS) wpłynął wniosek M.R. o ustalenie prawa do specjalnego zasiłku opiekuńczego z tytułu sprawowania opieki nad matką I.R. Po przeprowadzeniu postępowania, decyzją z 11 marca 2013 r. Dyrektor CPRiPS odmówił przyznania M.R. prawa do wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu organ I instancji stwierdził, iż wnioskodawca nie spełnia warunku do uzyskania specjalnego zasiłku opiekuńczego. Odwołanie M.R. od tej decyzji nie zostało uwzględnione. Decyzją z 28 maja 2013 r. SKO utrzymało w mocy decyzję organu I instancji powtarzając w uzasadnieniu jego argumentację. W skardze do sądu administracyjnego M.R. zarzucił decyzji SKO, iż wydana została z rażącym naruszeniem prawa i zażądał stwierdzenia jej nieważności. Wojewódzki Sąd Administracyjny uchylił zaskarżoną decyzję SKO oraz utrzymaną nią w mocy decyzję organu pierwszej instancji, jako wydane z naruszeniem przepisu prawa materialnego mającym istotny wpływ na wynik sprawy.

Oceń prawidłowość wyroku sądu administracyjnego w świetle żądania skargi Mariana S. stwierdzenia nieważności decyzji oraz przepisów ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i uzasadnij swoje stanowisko.

3. W dniu 26 listopada 2013 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie podatku od nieruchomości na 2014 r. Uchwała ta została opublikowana w Dz. Urz. Woj. z 2013 roku. Jako podstawę podjęcia powyższej uchwały wskazano przepisy ustawy o samorządzie gminnym i art. 7 ust.3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W § 2 uchwały ustanowiono zwolnienie z podatku od nieruchomości budynków i gruntów zajętych przez B. za wyjątkiem zajętych na działalność gospodarczą. W § 3 uchwały ustanowiono zwolnienie z podatku od nieruchomości budynków lub ich części i gruntów związanych z działalnością gospodarczą osób fizycznych w zakresie: szewstwa, naprawy maszyn rolniczych i sprzętu rolniczego, bednarstwa, wikliniarstwa, rymarstwa, wyrób mioteł, a także gruntów zajętych pod boiska sportowe.

Dokonaj oceny legalności zapisów uchwały w świetle ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 26

1. Decyzją z grudnia 2013 r. Urząd Patentowy RP unieważnił w części prawo ochronne na znak towarowy słowno-graficzny oraz przyznał Profi Sp. jawnej kwotę 2.129 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Pismem z dnia 7 stycznia 2014 r. Spółka wniosła do organu pismo zatytułowane "wniosek o sprostowanie pouczenia o środkach odwoławczych". Postanowieniem z lutego 2014 r. Urząd Patentowy RP odmówił uzupełnienia własnej decyzji z grudnia 2013 r. w zakresie środków odwoławczych. Na powyższe postanowienie Spółka wniosła skargę do WSA. W odpowiedzi, organ administracji wniósł o jej oddalenie, jako bezzasadnej.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Sądu i umotywuuj stanowisko.

2. Wnioskiem z grudnia 2014 r. K.C. domagał się wyłączenia od rozpoznania jego skargi na decyzję SKO z kwietnia 2014 r. w przedmiocie zasiłku celowego następujących sędziów: J.K., M.G., A.J., B.J., B.I., T.L., K.M., A.M., H.R., E.O., A.B., Z.S., W.P., T.P., R. M., R.K., W.C., D.R. i B.G. Wskazał, że utracił zaufanie do WSA w Olsztynie ponieważ nie został pouczony, że w przedmiotowej sprawie może dochodzić swoich praw bez opłat sądowych. Sąd bezpodstawnie wymuszał na nim składanie wniosków na urzędowym formularzu. W ocenie skarżącego niniejsza sprawa może być potraktowana stronnictwo, gdyż wszystkie skargi na ostateczne decyzje były odrzucane. Skarżący podniósł, że WSA w Olsztynie pozbawiał go prawa do Sądu i dochodzenia swoich praw przed Sądem, ponieważ m.in. nie doręczono mu wyroku z uzasadnieniem, nie został poinformowany o terminie rozprawy, o środkach zaskarżenia, odmówiono mu sporządzenia i wniesienia skargi kasacyjnej do RPO oraz do Trybunału w Strasburgu. Wszyscy wymienieni sędziowie orzekający w WSA w Olsztynie złożyli oświadczenia, w których wskazali, że nie występują okoliczności mogące uzasadniać wątpliwość co do ich bezstronności w rozpoznawaniu sprawy oraz stwierdzili również brak podstaw wyłączenia wynikających z art. 18 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Dokonaj oceny skuteczności wniosku Karola C. i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzję w przedmiocie nakazu rozbiórki samowolnie wybudowanej wiaty Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego wysłał na adres strony za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Z potwierdzenia doręczenia tej przesyłki wynikało, że doręczyciel dwukrotnie awizował przesyłkę kierowaną do J.K. Strona nie podjęła pisma w terminie czternastu dni liczonego od dnia pierwszego powiadomienia. Skutecznego doręczenia zastępczego decyzji organu I instancji dokonano w dniu 5 marca 2013 r. Odwołanie od decyzji organu I instancji J.K. wniosła w dniu 15 lipca 2013 r. W tej sytuacji Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego stwierdził, że odwołanie zostało wniesione już po terminie. Na powyższe postanowienie J. K. złożyła skargę do WSA wnosząc o jego uchylenie. W motywach skargi oprócz argumentów przeciwko decyzji organu I instancji, stanowiących powtórzenie odwołania, skarżąca podniosła, że w okresie od lutego do maja 2013 r. nie odbierała korespondencji, ponieważ przebywała w szpitalu. Utrzymujące się dalej złe samopoczucie uniemożliwiło J.K. sporządzenie odwołania we wcześniejszym terminie, dlatego złożyła je dopiero 15 lipca 2013r.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 28

1. Decyzją z listopada 2013 r. Prorektor ds. Studenckich i Polityki Kadrowej Uniwersytetu prof. Andrzej B. na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym nie przyznał J.P. stypendium doktoranckiego na rok akademicki 2013/2014. W uzasadnieniu organ wyjaśnił, że stypendia doktoranckie zostały przyznane w ramach przydzielonego wydziałowi limitu miejsc stypendialnych doktorantom, którzy w wyniku merytorycznej oceny złożonego wniosku uzyskali najwyższą liczbę punktów, w kolejności uzyskanych wyników. Ze względu na uzyskany wynik J.P. nie mieści się w limicie przyznaczonych miejsc. Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy J.P. zarzucił organowi przyjęcie błędnego stanu faktycznego i wadliwą ocenę prawną. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy Prorektor ds. Studenckich i Polityki Kadrowej Uniwersytetu prof. Andrzej B. decyzją z lutego 2014 r. na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Oceń prawidłowość decyzji wydanej na skutek wniosku strony o ponowne rozpatrzenie i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z 26 listopada 2013 r. Wójt Gminy ustalił wobec Agencji Nieruchomości Rolnych opłatę adiacencką w wysokości 32.000 zł. Decyzje doręczono ANR 28 listopada 2013 r. Dnia 12 grudnia 2014 r. Agencja przesłała faksem odwołanie od decyzji, zaś 13 grudnia 2013 r. jej pracownik złożył w Urzędzie Gminy pismo zawierające to odwołanie. Pracownica Urzędu potwierdziła wpływ pisma na egzemplarzu i wprowadziła dokument do elektronicznego systemu obiegu dokumentów. Postanowieniem z 10 marca 2013 r. SKO stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wskazało, że termin do wniesienia odwołania upływał 12 grudnia, a strona złożyła odwołanie osobiście 13 grudnia 2013 r. Dołączenie przez stronę potwierdzenia nadania faksu z 12 grudnia 2013 r. jest niewystarczające dla stwierdzenia, że odwołanie zostało wniesione w terminie, zwłaszcza, że w aktach znajduje się notatka pracownika potwierdzająca, iż odwołanie zostało złożone 13 grudnia 2013 r.

Oceń prawidłowość orzeczenia SKO i umotywuuj stanowisko.

3. Postanowieniem z czerwca 2011 r. WSA oddalił wniosek B.K. o wyłączenie sędziego WSA U.W. w sprawie ze skargi na bezczynność Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej w zakresie rozpoznania wniosku o uchylenie uchwały. W uzasadnieniu wniosku skarżący podał, iż "sędzia referent stał się adwokatem samorządu adwokackiego Naczelnej Rady Adwokackiej matacząc stany faktyczne dwóch samoistnych spraw VI SA/Wa 2/11 i VI SA/Wa 2377/10, aby odebrać skarżącemu cześć i godność o jakiej mowa w Konstytucji RP". Stosownie do treści art. 21 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sędzia WSA U.W. złożyła oświadczenie, w którym wskazała, że nie istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywoływać uzasadnioną wątpliwość co do jej bezstronności. W ocenie WSA argumentacja wniosku strony o wyłączenie sędziego, a szczególnie negacja prawidłowości dokonywanych rozstrzygnięć przez sędziego w sprawach o sygn. akt VI SO/Wa 2/11 i VI SA/Wa 2377/10 nie stanowi przyczyn, o których mowa w art. 18 § 1 p.p.s.a., ani też nie wykazuje aby sędziego łączyły ze stroną jakiegokolwiek osobiste stosunki, o których mowa w art. 19 p.p.s.a. B. K. złożył zażalenie na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 29

1. Starosta decyzją z listopada 2013 r. zatwierdził projekt budowlany i udzielił M.G. pozwolenia na budowę - rozbudowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego o wiatrolap. Powyższą decyzję doręczono m.in. K.M., który wniósł do Wojewody odwołanie od tej decyzji wskazując, że jest współwłaścicielem działki znajdującej się po przeciwnej stronie drogi, przy której znajduje się działka należąca do inwestora i realizacja przedmiotowej inwestycji przez M.G. może doprowadzić do przekroczenia granic działki. Wojewoda decyzją ze stycznia 2014 r. orzekł o umorzeniu postępowania odwoławczego. Wskazał, że sporna rozbudowa w żaden sposób nie ogranicza zagospodarowania działki skarżącego, jest niewidoczna z jego działki i nie narusza jej granic. Przedsięwzięcie w ogóle nie wykracza poza granice działki M.G. K.M. wniósł skargę do WSA zarzucając, że Wojewoda powinien merytorycznie rozpoznać jego odwołanie jako strony postępowania, ponieważ za taką uznał go już organ I instancji.

Oceń skuteczność skargi K. M. i umotywuuj stanowisko.

2. Wojewoda postanowieniem z 27 maja 2014 r. na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdził uchybienie terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie Starosty z 25 kwietnia 2014 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania w sprawie ustalenia odszkodowania. W uzasadnieniu wskazał, że przesyłka z orzeczeniem organu I instancji adresowana do D.S. na wskazany przez stronę adres Sp.j. K. ul. Dworcowa 6, nie będący miejscem zamieszkania, została doręczona 28 kwietnia 2014 r., co potwierdza adnotacja na zwrotce „Kamila Kielczewska prac.”, zatem termin do wniesienia zażalenia upływał 5 maja 2014 r. Strona wniosła zażalenie 6 maja 2014 r. czyli po 7-dniowym terminie do jego złożenia. D.S. wniósł skargę do WSA zarzucając naruszenie art. 42 i 43 kpa. Wskazał że postanowienie nie zostało doręczone jego firmie, tylko Spółce I., która jest właścicielem budynku przy Dworcowej 6, i jej pracownicy przekazali mu korespondencję dopiero 5 maja 2014, zatem termin rozpoczął bieg od tej daty. Skarżący podkreślił również, że przepisy k.p.a. nie przewidują doręczania pism osobom fizycznym za pośrednictwem pracowników.

Oceń skuteczność skargi D. S. i umotywuuj stanowisko.

3. W dniu 20 grudnia 2013 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie wysokości opłaty za dokonanie przyłącza do sieci kanalizacyjnej na terenie gminy stanowiąc w §1 że mieszkańcy Gminy dokonujący przyłączenia do istniejącej sieci kanalizacyjnej obowiązani są do uiszczenia opłaty w wysokości 2000 zł netto, w § 3 wskazano termin wejścia jej w życie na dzień 1 stycznia 2014 r. Prokurator skargą do WSA z 5 maja 2014 r. zakwestionował uchwałę. Wskazał, że powołane w niej przepisy art. 6, art. 7 ust. 1 pkt 3 i 15 i art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, nie mogą stanowić podstawy do nałożenia na mieszkańców obowiązku ponoszenia opłat. W ocenie skarżącego zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego. W odpowiedzi na skargę Rada Gminy wniosła o jej oddalenie. Podniosła, że uchwała nie jest aktem prawa miejscowego, co wynika z jej brzmienia (wchodzi w życie z dniem podjęcia) i podstawy prawnej (art. 7 i 18 ust.1.u.s.g.). Podała ponadto, że przedmiotem skutecznego wniesienia skargi mogą być tylko takie uchwały, które obowiązują w dacie wniesienia skargi, a ta uchwała została uchylona późniejszą uchwałą z dnia 30 kwietnia 2014 r.

Dokonaj oceny skuteczności argumentacji organu uchwałodawczego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 30

1. Decyzją z 17 września 2013 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego nakazał współwłaścicielom budynku H. Z. i R. Z. usunąć nieprawidłowości stanu technicznego budynku przez wykonanie wyszczególnionych w sentencji robót budowlanych, w terminie do końca września 2014 r. Decyzja ta została doręczona R. Z. 20 września 2013 r. Dnia 17 lipca 2014 r. do PINB wpłynęło pismo R. Z. zatytułowane "Odwołanie od decyzji z 17.09.2013 - Odwołanie do PINB", w którym powołując się na załączone dokumenty potwierdzające pogorszenie stanu zdrowia jego i żony, prosi o "wydłużenie terminu wykonania dachu ustalonego decyzją do końca września 2014 r, aż do 2016 roku. PINB zakwalifikował powyższe pismo jako odwołanie i przekazał je do rozpatrzenia Wojewódzkiemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego, który postanowieniem z 20 sierpnia 2014 r. na podstawie art. 134 k.p.a., stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Uznał, że decyzja doręczona została R. Z. w dniu 20 września 2013 r. i termin do wniesienia odwołania upłynął w dniu 14 października 2013 r.

Oceń legalność orzeczenia WINB i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z 5 maja 2014 r. M.F. zwróciła się do Prezydenta Miasta K. o przyznanie pomocy w formie umieszczenia w domu pomocy społecznej. Wniosek M.F zameldowanej w Ł., ale od czerwca 2013 r. zamieszkałej wraz z córką sprawującą nad nią opiekę w mieście K., został przekazany do rozpoznania Burmistrzowi Ł. jako właściwemu miejscowo z uwagi na miejsce zameldowania strony. Decyzją z 30 maja 2014 r. Burmistrz Ł. działając na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej odmówił M.F. przyznania pomocy w formie umieszczenia w domu pomocy społecznej. W uzasadnieniu powołując się na wywiad środowiskowy OPS w K., zaświadczenie lekarskie Oddziału Psychiatrycznego Szpitala w K. dot. pobytu w okresie od 03.03-30.04.2014, zeznania córki złożone w OPS w K. wykazał brak przesłanek do udzielenia takiej pomocy. Na skutek odwołania strony, decyzją z 24 września 2014 r. SKO utrzymało w mocy decyzję organu I instancji.

Oceń legalność decyzji organu II Instancji i umotywuuj stanowisko.

3. F.O. pismem z 27 lipca 2011 r. wniósł do WSA w Warszawie skargę na bezczynność Wojewody Pomorskiego w przedmiocie zwrotu nieruchomości. WSA w Warszawie postanowieniem z 13 października 2011 r. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę według właściwości WSA w Gdańsku. W uzasadnieniu postanowienia podał, że zgodnie z art. 13 § 2 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi do rozpoznania sprawy właściwy jest wojewódzki sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości ma siedzibę organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona. Z kolei, stosownie do § 1 pkt 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości dla obszaru województwa pomorskiego, gdzie ma siedzibę organ, którego działalność została zaskarżona, właściwy do rozpoznania sprawy jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku. Powyższe postanowienie stało się przedmiotem zażalenia F. O. do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Naczelnego Sądu Administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 31

1. Decyzją Burmistrz ustalił M.M. wysokość należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego i wezwał do zwrotu kwoty 6.000 zł. Decyzja została doręczona 30 października 2013 r. Pismem z 18 listopada 2013 r. B.M., która odebrała decyzję występując w sprawie jako pełnomocnik M.M. od dnia 19 września 2013 r., wniosła odwołanie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Wskazała, że decyzja została doręczona na adres domowy M.M., który w tym czasie przebywał w szpitalu psychiatrycznym. Z uwagi na ograniczony dostęp do osób leczonych, pełnomocnik nie miała możliwości skontaktowania się z nim do 13 listopada 2013 r. tj. do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania. Dopiero 16 listopada 2013 r. Ordynator Szpitala wyraził zgodę na widzenie jej z synem i B.M. miała możliwość przedstawienia mu wydanej decyzji, odebrania od niego dokumentów i podjęcia przez niego decyzji o złożeniu odwołania.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie SKO i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z 29 lipca 2014 r. SKO działając na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 3 lit. d ustawy o kierujących pojazdami utrzymało w mocy decyzję Starosty z 16 czerwca 2014 r. o skierowaniu W.Z. na badanie psychologiczne w zakresie psychologii transportu w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdami. W uzasadnieniu wywiodło, że Komendant Policji zwrócił się z wnioskiem o wydanie takiej decyzji, gdyż W.Z. w dniu 1 czerwca 2014 r. był sprawcą kolizji drogowej (wyjeżdżając z łuku drogi wjechał na pobocze i uderzył w drzewo), w której następstwie dzieci W., Z. i J. doznały obrażeń ciała i tenże wniosek był dla organu wiążący. Z akt sprawy wynikało, że postępowanie w sprawie o czyn z art. 177 § 1 kk zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., kierowca był trzeźwy i nie otrzymał mandatu za wykroczenie, małoletni: Z. i J. wypisane ze szpitala bez dolegliwości, W. miał stłuczenie klatki piersiowej i został wypisany w stanie dobrym z zaleceniem zwolnienia z zajęć w.f. przez 2 tygodnie.

Dokonaj oceny legalności decyzji SKO i umotywuuj stanowisko.

3. E. i S. małżonkowie Ś. pismem z lutego 2013 r. zwrócili się do SKO z wnioskiem o wyłączenia Burmistrza od prowadzenia postępowania podatkowego w przedmiocie ustalenia ich zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości z uwagi na zastrzeżenia odnośnie prawidłowości prowadzenia przez ten organ postępowań odnoszących się do poprzednich lat podatkowych. SKO postanowieniem z lutego 2013 r., wydanym na podstawie przepisów ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych (u.s.k.o.) oraz art. 165a § 1 Ordynacji podatkowej (O.p.) odmówiło wszczęcia postępowania w sprawie. Po rozpatrzeniu zażalenia skarżących, SKO postanowieniem z kwietnia 2013 r., wydanym na podstawie art. 1 i 18 u.s.k.o. oraz 233 § 1 pkt 1 O.p. w zw. z art. 239 O.p., zaskarżone postanowienie utrzymało w mocy wskazując, że wyłączenie organu podatkowego należącego do organów administracji samorządowej możliwe jest tylko w wypadku, gdy organ ten prowadzi postępowanie podatkowe dotyczące jego samego lub osób mu bliskich, wymienionych w art. 132 § 2 O.p. W takim wypadku wyłączenie następuje z mocy samego prawa, bez wydawania odrębnego aktu administracyjnego, dopiero wyznaczenie organu właściwego następuje w drodze postanowienia wydanego przez samorządowe kolegium odwoławcze.

Dokonaj oceny prawidłowości orzeczenia SKO i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 32

1. Decyzją z sierpnia 2014 r. Wójt Gminy odmówił A.K. przyznania zasiłku celowego. Orzeczenie doręczono stronie 2 września 2014 r. Mimo prawidłowego pouczenia o przysługującym stronie prawie do wniesienia odwołania, A.K. pismem z 5 września 2014 r. zwróciła się do organu II instancji o przekazanie sprawy do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, celem jej rozpatrzenia i szybkiego zakończenia.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

2. Prezydent Miasta decyzją z 2012 r. działając na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym skierował B.K., posiadającą uprawnienia do kierowania w zakresie prawa jazdy kategorii B, na badanie lekarskie do wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy. B.K. wniosła odwołanie od decyzji zarzucając, iż prawidłowa analiza informacji lekarskich oraz dokumentacji z leczenia dowodzi, że chwilowe kłopoty zdrowotne mające wpływ na postrzeganie i reagowanie jako kierowcy, wynikły z leczenia nadmierną dawką gentamycyny. Leczenie zostało zakończone bez powikłań. SKO decyzją z 4 stycznia 2013 r. utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. Wywiodło, że podstawą wszczęcia z urzędu postępowania były pisma lekarzy ze Szpitala w K. informujące o istotnym pogorszeniu stanu zdrowia B.K. wykluczającym możliwość prowadzenia pojazdów oraz ze Szpitala Specjalistycznego w K informujące o stwierdzeniu u B.K. objawów chorobowych, rodzących konieczność dokonania oceny predyspozycji zdrowotnych do kierowania pojazdami. SKO stwierdziło, że wiarygodne informacje lekarzy Szpitali w K. prowadzą do wniosku, że w sprawie występuje przesłanka uzasadniająca skierowanie skarżącej na badania lekarskie. B. K. wniosła skargę na decyzję do WSA wskazując, że tylko sprawdzenie pełnej dokumentacji dotyczącej jej epizodu zdrowotnego pozwoliłoby na wydanie poprawnej decyzji.

Dokonaj oceny skuteczności skargi B.K. i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z 2010 r. Prezydent Miasta określił Spółce M. wysokość zobowiązania podatkowego z tytułu podatku od nieruchomości. Organ I instancji uznał, że skarżąca błędnie rozszerzyła zakres zastosowania niższej, preferencyjnej stawki podatku na te części budynków, które nie były zajęte na prowadzenie działalności w zakresie świadczenia usług zdrowotnych. Po rozpatrzeniu odwołania SKO decyzją z grudnia 2010 r. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję. W wyniku wniesienia skargi do WSA, SKO na podstawie art. 54 § 3 ppsa uwzględniło skargę i decyzją z lutego 2011 r. uchyliło w całości zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdyż rozstrzygnięcie sprawy wymagało uprzedniego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w znacznej części. Odnośnie podniesionego zarzutu naruszenia prawa materialnego, organ wskazał, że ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych nie może się odnieść do tego zarzutu. W skardze do WSA skarżąca zarzuciła, że w sprawie SKO nie mogło zastosować instytucja samokontroli bowiem może ona zostać zastosowana wyłącznie w przypadku uwzględnienia przez organ zarówno wniosków jak i zarzutów skargi. W sprawie organ uwzględnił wyłącznie wnioski skargi, pomijając zarzuty.

Dokonaj oceny skuteczności skargi Spółki M. i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 33

1. Prezydent Miasta decyzją z sierpnia 2014 r. odmówił I.M. przyznania prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego dla małoletnich dzieci. Decyzja została doręczona I.M 21 sierpnia 2014 r. W dniu 11 września 2014 r. I.M. złożyła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że brak jest podstaw do odmowy przyznania prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Postanowieniem z 27 października 2014 r. SKO stwierdziło uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Postanowienie to zostało doręczone I.M. 4 listopada 2014 r. W piśmie z 12 listopada 2014 r. I.M. wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, wskazując w uzasadnieniu na brak dokładnej wiedzy o dacie doręczenia jej zaskarżonej decyzji, nałożenie się w tym czasie kilku spraw o podobnym charakterze oraz niedysponowanie fachową wiedzą prawniczą.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie SKO i umotywuuj stanowisko

2. Uchwałą z maja 2013 r. Sejmik Województwa na podstawie art. 37 ust. 1-4 ustawy o samorządzie województwa odwołał Marcina K. z funkcji Marszałka Województwa. Uchwała weszła w życie z dniem jej podjęcia. Pismem z 20 lipca 2013 r. A.R. wezwała Sejmik do usunięcia naruszenia prawa, zarzucając naruszenie art. 37 ust. 2 ustawy o samorządzie województwa, polegające na tym, że skierowany do organu wniosek inicjujący postępowanie w sprawie nie spełniał obligatoryjnego wymogu pisemnego uzasadnienia przyczyn odwołania Marszałka. Uchwałą z sierpnia 2013 r. Sejmik Województwa odmówił uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa. A.R. złożyła skargę na uchwałę Sejmiku do WSA powtarzając w niej zarzuty podniesione w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa. Podkreśliła, że jako mieszkanka województwa podkarpackiego ma interes prawny w złożeniu skargi. Ma on charakter indywidualny, aktualny (odnosi się do bieżącego ustroju organu wspólnoty samorządowej) i konkretny (powołanie się nań następuje z uwzględnieniem skutku nielegalności działania władzy publicznej).

Dokonaj oceny legitymacji skargowej A.R. i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją na podstawie art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. "a" w zw. z art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami Prezydent Miasta zatrzymał J.J. prawo jazdy kat. B do czasu ustania przyczyny uzasadniającej jego zatrzymanie. Na skutek odwołania J.J. wyrażającego niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia organu I instancji, SKO decyzją utrzymało decyzję organu pierwszej instancji w mocy. W uzasadnieniu stwierdziło, że zgodnie z art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. "a" ustawy o kierujących pojazdami starosta wydaje decyzję o zatrzymaniu prawa jazdy, w przypadku gdy osoba posiadająca prawo jazdy nie przedstawiła w wymaganym terminie orzeczenia o istnieniu lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem. Odwołujący się takiego orzeczenia nie przedstawił. SKO podkreśliło, że czynności zmierzające do poddania się badaniom strona powinna podjąć niezwłocznie z chwilą otrzymania ostatecznej decyzji kierującej na badania lekarskie. Niepodjęcie takich czynności i niepoddanie się badaniom obliguje organ do wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy. W skardze do WSA J.J. zakwestionował fakt istnienia przyczyn, z powodu których został skierowany na badania lekarskie przez Prezydenta Miasta. Jego zdaniem wydanie tego skierowania było następstwem tendencyjnego działania Prokuratury Rejonowej w G. Stwierdził też, że nie posiada pieniędzy na pokrycie kosztów badania.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 34

1. Decyzją z 17.01.2014 r. nr 23/14 Burmistrz na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych odmówił wymeldowania małoletniego Jana W. z pobytu stałego. W uzasadnieniu wskazał, że z wnioskiem o wymeldowanie Anny W. wraz z małoletnimi dziećmi: Bartkiem W. i Janem W., wystąpił Jerzy W., który twierdził, że Anna W. i dzieci dobrowolnie oraz trwale opuścili lokal w dniu 7 grudnia 2012 r. Organ ustalił, że Anna W. oraz jej dzieci, dla których jest prawnym opiekunem, opuścili lokal w następstwie awantury domowej w nocy z 7 na 8 grudnia 2012 r., przenosząc się do Ośrodka Wsparcia dla Ofiar Przemocy w Rodzinie. Anna W. 15 lipca 2013 r. złożyła do Sądu pozew o przywrócenie posiadania lokalu. Jerzy W. złożył odwołanie od decyzji organu I instancji z 17.01.2014. wskazując, że nie zgadza się z decyzją o odmowie wymeldowania Anny W. nr 25/14, która jest krzywdząca ponieważ żona opuściła dobrowolnie i trwale sporny lokal, nie zaś z powodu awantur rodzinnych, natomiast dzieci mogą zostać razem z nim. Decyzją z 14 marca 2014 r. Wojewoda utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji z 17.01.2014 nr 23/14 wywodząc, że brak jest dowodów świadczących o tym, że małoletni Jan W. wraz z matką i bratem opuścili lokal dobrowolnie i trwale.

Oceń legalność decyzji organu II instancji i umotywuuj stanowisko.

2. Decyzją z 13 marca 2014 opartą na przepisie art. 103 ust.1 pkt 1 lit.a ustawy o kierujących pojazdami Starosta orzekł o cofnięciu W.O. uprawnień do kierowania pojazdami kat. A,B i C. W uzasadnieniu wskazał, że do Starostwa wpłynęły: kopia orzeczenia lekarskiego, w którym stwierdzono przeciwwskazania zdrowotne do prowadzenia pojazdów mechanicznych, od którego strona złożyła odwołanie, oraz orzeczenie Instytutu Medycyny Pracy o istnieniu przeciwwskazań do prowadzenia pojazdów wydane na skutek odwołania. Orzeczenia wystawione zostały zgodnie z wzorem określonym w rozporządzeniu z 7 stycznia 2004 r. dot. badań kierowców. W.O. złożył odwołanie zarzucając decyzji, iż oparta jest na orzeczeniach lekarskich zawierających lakoniczne stwierdzenia, nie odnoszących się do meritum. Poddał w wątpliwość przeprowadzoną diagnostykę. Wskazał również, że padaczkę można rozpoznać dopiero po wystąpieniu 2 napadów w okresie 5 lat, u niego zaś wystąpił tylko jeden, i nie wykazano prawdopodobieństwa wystąpienia kolejnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie organu II Instancji.

3. W dniu 20 lutego 2012 r. prokurator wniósł skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. z dnia 11 stycznia 2012 r., którą uchylono decyzję Prezydenta Miasta G. z dnia 28 września 2011 r. i umorzono postępowanie w sprawie określenia "A" S.A. z siedzibą w W. wysokości zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości za rok 2005. Z akt sprawy wynika, że zaskarżona decyzja została doręczona "A" S.A. z siedzibą w W. w dniu 17 stycznia 2012 r. Pismem z dnia 31 stycznia 2012 r. Spółka zwróciła się do SKO o uzupełnienie ww. decyzji co do rozstrzygnięcia. Postanowieniem z dnia 12 marca 2012 r. organ odwoławczy odmówił uzupełnienia tej decyzji. Postanowienie to zostało doręczone Spółce w dniu 16 marca 2012 r. W dniu 21 marca 2012 r. Spółka złożyła na nie zażalenie.

Dokonaj oceny skuteczności skargi prokuratora i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 35

1. W maju 2014 r. aspirant T.D. wezwał Komendanta Powiatowego Policji do wydania decyzji w przedmiocie przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wadliwego zwolnienia ze służby w Policji. Komendant w odpowiedzi na wezwanie, pismem z 29 maja 2014 r. poinformował T.D., że odszkodowanie się nie należy. Wobec uchylenia w trybie odwoławczym rozkazu personalnego o zwolnieniu ze służby, nie doszło do zwolnienia skarżącego ze służby. Pismo opatrzone podpisem Komendanta zostało doręczone skarżącemu 11 czerwca 2014 r. Dnia 25 września 2014 r. T.D. złożył odwołanie, w którym stwierdził, że pismo Komendanta zawierało konieczne elementy decyzji i on się z nim nie zgadza. Postanowieniem z września 2014 r. Komendant Wojewódzki Policji stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania od pisma z 29 maja 2014 r., które zdaniem strony i organu odwoławczego odpowiadało cechom decyzji administracyjnej. Wskazał, że termin do wniesienia odwołania od decyzji wynosi dni 14 od daty jej doręczenia i termin ten został przekroczony. Brak w piśmie pouczenia o sposobie zaskarżenia, nie otworzył policjantowi uprawnienia do wniesienia odwołania w dowolnym czasie. W skardze do WSA T.D. podniósł, że pismo organu I instancji, będące decyzją administracyjną, nie zawierało pouczenia o trybie odwoławczym, więc organ II instancji nie miał prawa stwierdzać wniesienia odwołania z uchybieniem terminu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z 9 czerwca 2014 r. prokurator złożył sprzeciw od ostatecznej decyzji Starosty z 4 maja 2009 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu na rzecz A.W. Po wznowieniu postępowania, decyzją z 30 czerwca 2014 r. Starosta uchylił własną decyzję o rejestracji pojazdu z 4 maja 2009 r. i unieważnił dowód rejestracyjny, zalegalizowane tablice, naklejkę kontrolną oraz kartę pojazdu. Pismem z 14 lipca 2014 r. prokurator złożył odwołanie od decyzji, które do SKO wpłynęło 28 lipca 2014 r. Wobec nierozpoznania odwołania, prokurator pismem 31 grudnia 2014 r. złożył skargę na bezczynność SKO do sądu administracyjnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Starosta decyzją z 2013 r. powołując się na art. 99 ust. 1 pkt 3 lit. "b" i 99 ust. 2 pkt 2 ustawy o kierujących pojazdami, orzekł o skierowaniu P.M. na badanie psychologiczne przeprowadzone w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań psychologicznych do kierowania pojazdami. W uzasadnieniu wskazał, że był związany wnioskiem komendanta policji i zawartą w nim informacją o przypisanej P.M. liczbie punktów karnych (P.M. przekroczył liczbę 24 punktów za naruszenia przepisów ruchu drogowego) i nie mógł uznaniowo rozstrzygnąć sprawy. W odwołaniu od decyzji P.M. wskazał na bezpodstawność skierowania z uwagi na niepoinformowanie przez organ kontroli ruchu drogowego przy ostatnim naruszeniu, że łączna liczba punktów karnych tj. dotychczasowych i za ostatnie przewinienie przekroczy dopuszczalny limit, co uniemożliwiło stronie skorzystanie z systemu anulowania punktów karnych. Zakwestionował również liczbę punktów przypisanych za wykroczenia.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie organu odwoławczego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 36

1. Decyzją działający z upoważnienia Prezydenta Miasta - Dyrektor Ośrodka Pomocy Społecznej odmówił J.C. odstąpienia od zwrotu wydatków poniesionych zastępczo przez Gminę za pobyt J.K. w Domu Pomocy Społecznej. W decyzji zamieszczono pouczenie o przysługującym stronie uprawnieniu do wniesienia odwołania oraz terminie w jakim należy je wnieść. J.C. odebrała decyzję 27 maja 2013 r. W dniu 11 czerwca 2013 r. strona nadała w urzędzie pocztowym przesyłkę zawierającą odwołanie od doręczonej jej decyzji. Postanowieniem Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło, że odwołanie zostało wniesione z uchybieniem ustawowo określonego terminu. Postanowienie doręczone zostało stronie w dniu 15 lipca 2013 r. W dniu 22 lipca 2013 r. J.C. nadała w urzędzie pocztowym wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, załączając kolejne odwołanie od decyzji. Wskazała, że dotyczy on postanowienia o stwierdzeniu uchybienia terminu. Podniosła, że spóźnienie wyniosło jeden dzień, a jako jego przyczynę wskazała chorobę mającą charakter ciągły z różnymi nasileniami. Stwierdzone u niej zaburzenia pamięci leczone w poradni neurologicznej, uniemożliwiły dotrzymanie terminu. SKO postanowieniem odmówiło przywrócenia terminu do wniesienia odwołania. Wskazało, że postanowienie, którym SKO stwierdziło uchybienie ustawowo określonego terminu do wniesienia odwołania jest ostateczne i wiąże organ również w obecnej sprawie. Z tych względów wniosek strony o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania nie mógł zostać uwzględniony, gdyż "w istocie termin do wniesienia odwołania nie przysługuje".

Oceń legalność postanowienia SKO i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z 11 czerwca 2014 r. prokurator złożył sprzeciw od ostatecznej decyzji Starosty z 10 maja 2010 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu. Po wznowieniu postępowania, decyzją z 10 lipca 2014 r. Starosta uchylił własną decyzję o rejestracji pojazdu z 10 maja 2010 r., unieważnił dowód rejestracyjny, zalegalizowane tablice, naklejkę kontrolną oraz kartę pojazdu oraz odmówił zarejestrowania pojazdu na rzecz K.B. Pismem z 18 lipca 2014 r. prokurator złożył odwołanie od decyzji, które do SKO wpłynęło 1 sierpnia 2014 r. Pismem z 15 grudnia 2014 r. prokurator wezwał SKO do usunięcia naruszenia prawa polegającego na nierozpatrzeniu w terminie odwołania, a następnie pismem z 20 lutego 2015 r. skargę do WSA. W odpowiedzi na skargę SKO wniosło o umorzenie postępowania wywodząc, iż decyzją z 11 marca 2015 r. uchyliło zakwestionowaną decyzję w całości, uchyliło decyzję Starosty z 10 maja 2010 r. oraz odmówiło rejestracji pojazdu na rzecz Karola B.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Postanowieniem z 18 listopada 2014 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił skargę kasacyjną na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej z dnia 25 lutego 2014 r. Odpis postanowienia z pouczeniem o prawie złożenia zażalenia, które powinno zostać sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego, został skutecznie doręczony skarżącemu w dniu 24 listopada 2014 r. Pismem z dnia 27 listopada 2014 r. skarżący złożył zażalenie na postanowienie z dnia 18 listopada 2014 r. w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej. Zażalenie zostało osobiście sporządzone przez skarżącego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 37

1. Postanowieniem z 9 października 2014 r. Wójt Gminy pozostawił bez rozpoznania sprawę skarżącego Z.B. dotyczącą przyznania jednorazowej pomocy w formie zasiłku celowego z tytułu realizacji programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych powstały szkody spowodowane przez powódź w 2010 r., z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych. Postanowienie doręczono Z.B. 14 października 2014 r. Od powyższego postanowienia Z.B. wniósł w dniu 16 października 2014 r. pismo zatytułowane "odwołanie" wyrażając w nim swoje niezadowolenie.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie w sprawie „odwołania” Z.B. i umotywuuj stanowisko.

2. Uchwałą z 20 września 2007 r. Rada Gminy ustaliła wysokość opłaty za przyłączenie do gminnej sieci kanalizacyjnej w wysokości 1.300 zł dla budynków wybudowanych przed oddaniem kanalizacji do użytku i 700 zł dla budynków wybudowanych po oddaniu kanalizacji do użytku. Skargę do WSA na uchwałę z 20 września 2007 r. złożył 15 grudnia 2010 r. prokurator. Zarzucając wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa, wniósł o stwierdzenie jej nieważności. Zdaniem prokuratora uchwała podjęta została bez podstawy prawnej. W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej odrzucenie, względnie oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że zaskarżona uchwała została wyeliminowana z obrotu prawnego, gdyż została uchylona na mocy uchwały Rady Gminy nr XXXV/271/10 z dnia 28 stycznia 2010 r.

Dokonaj oceny zasadności poglądu wyrażonego przez Radę Gminy w odpowiedzi na skargę prokuratora i umotywuuj stanowisko.

3. Postanowieniem z 4 kwietnia 2014 r. WSA odrzucił w stosunku do Karoliny S. skargę Edwarda i Karoliny S. na interpretację indywidualną Ministra Finansów w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż pismem z 14 stycznia 2014 r. Edward S. oraz Karolina S. wnieśli do Sądu skargę na interpretację indywidualną. Zarządzeniem z 12 lutego 2014 r. wezwano pełnomocnika skarżących do usunięcia braków formalnych powyższej skargi poprzez wskazanie interesu prawnego skarżącej Karoliny S. do złożenia skargi na powołaną interpretację indywidualną, pod rygorem odrzucenia skargi w stosunku do Karoliny S. We wskazanym wezwaniu poinformowano pełnomocnika skarżących, iż zaskarżona interpretacja została wydana wyłącznie w stosunku do Edwarda S. W odpowiedzi na powyższe wezwanie pełnomocnik skarżących wskazał, iż skarga została złożona w imieniu Edwarda S. oraz Karoliny S., gdyż złożyli oni wcześniej wspólnie wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej (organ wydał dwie interpretacje dla każdego z podatników odrębnie), są oni małżeństwem, mają ustawową wspólnotę majątkową, ugoda sądowa na podstawie której przyznano im wynagrodzenie za służebność przesyłu dotyczy ich obojga, otrzymali wynagrodzenie od P. S.A., które przysługuje im wspólnie, a ponadto są współwłaścicielami nieruchomości obciążonej służebnością przesyłu. Biorąc powyższe pod uwagę pełnomocnik wskazał, iż status podatkowy skarżących jest identyczny, zaś konsekwencje podatkowe opisanego w ich wniosku stanu faktycznego są im wspólne.

Przedstaw stanowisko na okoliczność interesu prawnego Karoliny S. w złożeniu skargi do sądu administracyjnego.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 38

1. Decyzją z 26 lutego 2013 r. Prezydent Miasta zmienił decyzję Prezydenta Miasta z dnia 9 kwietnia 2010 zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą pozwolenia na przebudowę budynku mieszkalnego jednorodzinnego poprzez zmianę usytuowania okna. Decyzja doręczona została tylko pełnomocnikowi inwestora 28 lutego 2013 r. Dnia 21 czerwca 2013 r. do Urzędu Miasta wpłynęło pismo Z.P. oznaczone jako odwołanie. Odwołujący zarzucił decyzji naruszenie prawa budowlanego i przepisów wykonawczych przez zezwolenie na inne usytuowanie okna. Z.P. podniósł, że chociaż z formalnego punktu widzenia nie jest stroną postępowania administracyjnego i przedmiotowej decyzji nie doręczono mu, to jednak uznając decyzję za niezgodną z obowiązującymi przepisami i zachowując termin 14 dni od daty uzyskania od Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego informacji o wydaniu decyzji złożył odwołanie. Postanowieniem z 29 lipca 2013 r. Wojewoda stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania. W uzasadnieniu wyjaśnił, że z akt postępowania wynika, że odwołujący nie został uznany za stronę postępowania zakończonego wydaniem spornej decyzji. Wskazał, że termin do wniesienia odwołania dla strony, która została pozbawiona udziału w postępowaniu, liczy się od dnia doręczenia decyzji stronie. Z uwagi na to, że decyzja organu I instancji doręczona została stronie 28 lutego 2013 r., to termin do wniesienia odwołania od decyzji Prezydenta Miasta upłynął 14 marca 2013 r., a czynność odwołującego dokonana została po upływie ustawowego terminu.

Oceń legalność orzeczenia Wojewody i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z 26 maja 2014 r. prokurator złożył sprzeciw od ostatecznej decyzji Starosty z 18 kwietnia 2010 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu. Po wznowieniu postępowania, decyzją z 30 czerwca 2014 r. Starosta uchylił własną decyzję o rejestracji pojazdu z 18 kwietnia 2010 r. na rzecz A.B. Pismem z 10 lipca 2014 r. prokurator złożył odwołanie od decyzji, które do SKO wpłynęło 24 lipca 2014 r. Pismem z 14 listopada 2014 r. prokurator wezwał SKO do usunięcia naruszenia prawa polegającego na nierozpatrzeniu w terminie odwołania, a następnie pismem z 8 grudnia 2014 r. skargę do WSA. W odpowiedzi na skargę SKO wniosło o umorzenie postępowania wywodząc, iż decyzją z 4 lutego 2015 r. uchyliło zakwestionowaną decyzję w całości, uchyliło decyzję Starosty z 18 kwietnia 2010 r. oraz odmówiło rejestracji pojazdu na rzecz Andrzeja B. Wyrokiem z 7 kwietnia 2015 r. WSA umorzył postępowanie.

Dokonaj oceny prawidłowości orzeczenia WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Pismem z kwietnia 2014 r. J.C. wniósł skargę do WSA na decyzję Dyrektora Izby Celnej. Wezwaniem z dnia 29 maja 2014 r. Sąd zobowiązał J.C. do uzupełnienia braków formalnych skargi w postaci jej podpisania i podania wartości przedmiotu zaskarżenia. Wezwanie zostało odebrane dnia 3 czerwca 2014 r. Termin do uzupełnienia braków formalnych upłynął dnia 10 czerwca 2014 r. Braki formalne skargi nie zostały jednak uzupełnione. Wobec powyższego Sąd I instancji odrzucił skargę. W skardze kasacyjnej J.C. działając przez pełnomocnika adwokata zarzucił naruszenie przepisów postępowania poprzez nie doręczenie pisma zobowiązującego do uzupełnienia braków formalnych pełnomocnikowi strony, a jedynie stronie - podczas gdy po ustanowieniu w toku postępowania administracyjnego pełnomocnika sąd winien wszelkie pisma doręczać temu pełnomocnikowi (w aktach postępowania znajdowało się pełnomocnictwo dot. reprezentacji przed wszystkimi organami i sądami).

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie NSA i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 39

1. Sprzeciwem z 9 czerwca 2014 r. prokurator zakwestionował decyzję Starosty z 4 maja 2009 r. orzekającą o rejestracji pojazdu Audi A6 na rzecz M. J., doręczoną stronie 21 maja 2009 r. Domagając się wznowienia postępowania wskazał, iż w toku śledztwa ustalono w oparciu o opinię biegłego z zakresu mechanoskopii, że w pojeździe M.J. doszło do przerobienia jego numeru identyfikacyjnego. Konsekwencją bezprawnego przerobienia numeru była wadliwość dokumentów załączonych do wniosku M.J. o rejestrację pojazdu. Decyzją z 30 czerwca 2014 r. Starosta działając na podstawie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 151 § 1 pkt 2 k.pa. w zw. z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. orzekł o uchyleniu decyzji w sprawie rejestracji pojazdu, unieważnieniu dowodu rejestracyjnego, tablic rejestracyjnych, nalepki kontrolnej i karty pojazdu oraz odmówił rejestracji pojazdu.

Dokonaj oceny legalności decyzji organu I instancji i umotywuuj stanowisko.

2. WSA postanowieniem z marca 2014 r. odrzucił skargę J.S. na decyzję Ministra Rozwoju Regionalnego z 13 listopada 2013 r. w przedmiocie zobowiązania do zwrotu dofinansowania z budżetu Unii Europejskiej. Sąd wskazał, że z akt administracyjnych wynika, iż organ administracji decyzją z 13 listopada 2013 r. doręczył pełnomocnikowi, który reprezentował skarżącego w postępowaniu administracyjnym adw. M.A. w dniu 18 listopada 2013 r. oraz skarżącemu w dniu 21 listopada 2013 r. Zgodnie z art. 53 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie. J.S. wniósł skargę na decyzję Ministra w dniu 19 grudnia 2013 r, co oznacza, że środek zaskarżenia został złożony z uchybieniem ustawowego terminu i w związku z tym podlegał odrzuceniu.

Dokonaj oceny prawidłowości orzeczenia WSA i umotywuuj stanowisko.

3. Stanisław S. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na decyzję Dyrektora Oddziału Regionalnego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wydaną w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie o przyznanie jednolitej płatności obszarowej. Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 24 czerwca 2015 r. skarżący został wezwany do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Odpis powyższego zarządzenia został doręczony skarżącemu w dniu 29 czerwca 2015 r. W dniu 8 lipca 2015 r. skarżący uiścił na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi kwotę 200 zł, tytułem wpisu sądowego od wniesionej skargi.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 40

1. Sprzeciwem z 12 czerwca 2014 r. prokurator zażądał wznowienia postępowania zakończonego decyzją Starosty z 6 maja 2011 r. o rejestracji pojazdu marki Nissan Navara na rzecz W.K. Powołał się na opinię biegłego sporządzoną w toku śledztwa stwierdzającą przerobienie numeru identyfikacyjnego pojazdu i wywiódł, że dokumenty samochodu złożone przez stronę wraz z wnioskiem o rejestrację, nie odzwierciedlały jego rzeczywistych cech przedstawiając fałszywy obraz. Decyzją z dnia 14 lipca 2014 r. Starosta działając na podstawie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. po wznowieniu postępowania uchylił decyzję Starosty z dnia 22 kwietnia 2011 r. o czasowej rejestracji pojazdu marki, unieważnił dowód rejestracyjny, tablice rejestracyjne, nalepkę kontrolną i kartę pojazdu, i odmówił rejestracji pojazdu.
Dokonaj oceny legalności decyzji Starosty i umotywuuj stanowisko.
2. Postanowieniem z września 2013 r. Prezydenta Miasta odmówił przeprowadzenia dowodów - dokonania obmiarów z natury nieruchomości - w postępowaniu w przedmiocie określenia Krzysztofowi K. wysokości zobowiązania w podatku od nieruchomości na 2012 i 2013 r. Krzysztof K. wniósł zażalenie na przedmiotowe postanowienie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie Samorządowego Kolegium Odwoławczego i umotywuuj stanowisko.
3. Postanowieniem Wojewódzki Sąd Administracyjny odrzucił skargę Janex Spółki z o.o. na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego z maja 2014 r. w przedmiocie kary pieniężnej za przejazd pojazdem nienormatywnym bez zezwolenia. Sąd I instancji w oparciu o zwrotne potwierdzenie odbioru decyzji Głównego Inspektora Transportu Drogowego, na którym widnieje wyraźna i czytelna data "10 VI 2014" przyjął, że zaskarżona decyzja została doręczona Spółce w dniu 10 czerwca 2014 r. W dniu 5 lipca 2014 r. Spółka Janex nadała skargę na powyższą decyzję do Ś. Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego. Organ ten, uznawszy się za niewłaściwy, przekazał skargę Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego w dniu 11 lipca 2014 r. Sąd I instancji uznał, że skoro datą doręczenia skarżącemu decyzji organu II instancji był 10 czerwca 2014 r., to termin do wniesienia skargi na tę decyzję upłynął w dniu 10 lipca 2014 r. Przekazanie skargi przez organ niewłaściwy, do którego skarżący zaadresował skargę, tj. Ś. Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego w K., organowi właściwemu, tj. Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego, nastąpiło w dniu 11 lipca 2014 r., czyli po terminie do wniesienia skargi. Skargę kasacyjną od powyższego wyroku złożyła Spółka Janex, która wskazała, że dla oceny zachowania terminu do wniesienia skargi do sądu za pośrednictwem organu, należy przyjąć datę złożenia skargi do organu niewłaściwego.
Dokonaj oceny skuteczności skargi kasacyjnej Sp. Janex i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 41

1. Sprzeciwem z 09 sierpnia 2013 r. Prokurator Rejonowy zakwestionował decyzję Prezydenta z 03 stycznia 2011 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu marki Mitsubishi Lancer na rzecz J.C. Zażądał wznowienia postępowania administracyjnego w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. z uwagi na ujawnienie w toku śledztwa, że w pojeździe objętym wnioskiem J.C. fabryczne pole numerowe nadwozia zostało usunięte wraz z fragmentem belki, a w to miejsce wstawiono fragment blachy z wybitym ręcznie numerem wtórnym nadwozia. Prokurator podniósł, iż konsekwencją bezprawnego przerobienia numeru identyfikacyjnego spornego pojazdu była wadliwość dokumentów załączonych do wniosku J.C. stanowiących podstawę jego rejestracji. Decyzją z 9 października 2013 r. Prezydent działając na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. i art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. orzekł o uchyleniu własnej decyzji z dnia 03 stycznia 2011 r., o odmowie rejestracji pojazdu i unieważnił dowód rejestracyjny, znaki legalizacyjne, kartę pojazdu, tablice rejestracyjne oraz nalepkę kontrolną.

Dokonaj oceny legalności decyzji Prezydenta Miasta i umotywuuj stanowisko

2. Postanowieniem z czerwca 2011 r., Naczelnik Urzędu Skarbowego na wniosek Anny J. wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją ostateczną organu podatkowego pierwszej instancji z lipca 2010 r., którą określił wymienionej zobowiązanie w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2007 r. Po przeprowadzeniu postępowania podatkowego organ pierwszej instancji stwierdził, że nie zaistniała przesłanka wznowienia postępowania wskazana przez podatniczkę i decyzją z sierpnia 2011 r. odmówił uchylenia decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego z lipca 2010 r. Na skutek odwołania decyzją z listopada 2011 r. Dyrektor Izby Skarbowej, działając na podstawie art. 233 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego z sierpnia 2011 r. Organ odwoławczy podkreślił, że w sytuacji niedopełnienia obowiązku zawiadomienia organu podatkowego o zmianie miejsca zamieszkania, niedopuszczalne jest przerzucenie ujemnych skutków braku takiego powiadomienia na organ podatkowy, który nie może ponosić nieograniczonej odpowiedzialności za działania strony postępowania. Skoro podatniczka w toku postępowania nie poinformowała organu podatkowego o zmianie swojego adresu zamieszkania, ani nie wskazała adresu do korespondencji, ani też nie ustanowiła pełnomocnika do spraw doręczeń, pisma organu podatkowego pierwszej instancji należało uznać za doręczone pod dotychczasowym adresem. W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego podatniczka zarzuciła powyższej decyzji naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy. Twierdziła, że skoro nie wzięła czynnego udziału w postępowaniu, to zaistniała przesłanka wznowienia postępowania.

Dokonaj oceny skuteczności skargi podatniczki i umotywuuj stanowisko.

3. Zenon S. w piśmie z dnia 23 lutego 2015 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na udokumentowaną totalną bezczynność, zaniechanie, kpiarstwo z prawa i kpiarstwo ze skarżącego. Zarzucił, że Prokurator Generalny Andrzej Seremet pozostaje w bezczynności od września 2014 r. Do skargi dołączył pismo z dnia 26 września 2014 r. oznaczone jako zawiadomienie o przestępstwach wraz z wnioskiem o ściganie.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 42

1. Sprzeciwem z 20 sierpnia 2013 r. prokurator zakwestionował decyzję Starosty z 27 kwietnia 2009 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu marki Mercedes-Benz na rzecz Jadwigi P. (doręczoną stronie 27.04.09). W uzasadnieniu wywiódł, iż w toku śledztwa biegły sądowy ustalił, że w pojeździe Jadwigi P. fabryczny numer nadwozia został usunięty i w jego miejscu ręcznie naniesiono drugi numer, w którym zmieniono siedem cyfr. Prokurator podniósł, iż konsekwencją bezprawnego przerobienia numeru identyfikacyjnego spornego pojazdu była wadliwość dokumentów stanowiących podstawę jego rejestracji, gdyż nie odzwierciedlały one rzeczywistych cech pojazdu, przedstawiając jego fałszywy obraz, niezgodny z fabryczną numeracją istotnej części zarejestrowanego pojazdu. Decyzją z 15 września 2014 r., wydaną po ponownie prowadzonym postępowaniu, Starosta działając na podstawie art. 151 § 1 w zw. z art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. i przepisów Prawa o ruchu drogowym orzekł o: uchyleniu decyzji Starosty z 27 kwietnia 2009 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu marki Mercedes-Benz na rzecz Jadwigi P. i odmowie zarejestrowania tego pojazdu.
Dokonaj oceny legalności decyzji Starosty i umotywuuj stanowisko.
2. Pismem z 27 lutego 2013 r. skarżący wezwali "T" S.A. do udostępnienia kserokopii decyzji stanowiących podstawę lokalizacji i budowy linii energetycznych, na podstawie których na ich nieruchomościach została posadowiona infrastruktura elektroenergetyczna oraz została dokonana jej ewentualna przebudowa. W stanowiącym odpowiedź na powyższy wniosek piśmie z dnia 8 kwietnia 2013 r. Spółka poinformowała, że kserokopie żądanych materiałów archiwalnych są do wglądu w siedzibie Spółki w B. po uprzednim telefonicznym umówieniu. W kolejnym piśmie do Spółki z dnia 25 kwietnia 2013 r. skarżący ponownie wezwali do przekazania kserokopii żądanej dokumentacji. W odpowiedzi na powyższe, Spółka w piśmie z dnia 27 maja 2013 r. powtórzyła, że kserokopie żądanych materiałów są do wglądu w siedzibie Spółki w B. po uprzednim telefonicznym umówieniu. W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lipca 2014 r. skarżący podnieśli zarzut beczynności "T" S.A. W ich ocenie wniosek o udostępnienie informacji publicznej był szczegółowy i precyzyjny, jednakże do dnia sporządzenia skargi nie otrzymali jakichkolwiek wnioskowanych dokumentów, ani rozstrzygnięcia w sprawie odmowy udostępnienia informacji publicznej, czy też w sprawie umorzenia postępowania o udostępnienie informacji publicznej. W odpowiedzi na skargę "T" S.A. wniosła o odrzucenie skargi ponieważ skarżący nie poprzedzili jej środkiem zaskarżenia wskazanym w art. 52 p.p.s.a.
Dokonaj oceny dopuszczalności skargi w świetle art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.
3. Zenon S. w piśmie z dnia 19 stycznia 2015 r. wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na beczynność Prezesa Rady Ministrów polegającą na zaniechaniu podjęcia czynności w związku z jego pismem z dnia 3 listopada 2014 r. We wskazanym piśmie zażądał on natychmiastowego zdymisjonowania Ministra Infrastruktury i Rozwoju. Skarżący zarzucił Prezesowi Rady Ministrów beczynność, zaniechanie oraz wskazał, że jest przez niego lekceważony, co prowadzi do zagrożenia jego życia. Stwierdził, że skarga jest w pełni słuszna i zasadna.
Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 43

1. Sprzeciwem z 9 sierpnia 2013 r. prokurator zakwestionował decyzję Prezydenta z 3 stycznia 2011 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu marki Mitsubishi na rzecz A.C. W uzasadnieniu wywiódł, iż w toku śledztwa biegły sądowy ustalił, że w pojeździe zgłoszonym przez A.C. do rejestracji fabryczne pole numerowe nadwozia zostało usunięte wraz z fragmentem belki, a w to miejsce wstawiono fragment blachy z wybitym ręcznie numerem wtórnym nadwozia. Konsekwencją tego bezprawnego przerobienia numeru identyfikacyjnego pojazdu była wadliwość dokumentów stanowiących podstawę jego rejestracji. Decyzją z 3 września 2013 r. Prezydent na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z przepisami Prawa o ruchu drogowym, po wznowieniu z urzędu postępowania, orzekł o uchyleniu własnej decyzji z dnia 3 stycznia 2011 r. w przedmiocie rejestracji pojazdu marki Mitsubishi na rzecz A.C.

Oceń legalność decyzji Prezydenta i umotywuuj stanowisko.

2. Wojewoda rozstrzygnięciem nadzorczym na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym (u.s.g.) stwierdził nieważność uchwały Rady Gminy z 2013 r. w sprawie nadania nazw ulic na terenie wsi S. Wskazał, że uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 u.s.g., w myśl którego do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach herbu gminy, nazw ulic i placów będących drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy o drogach publicznych. Wojewoda stwierdził, że z normy tej wynika, iż nazwę można nadać wyłącznie tym działkom gruntu, które mają status drogi publicznej lub drogi wewnętrznej zgodnie z przepisami art. 4 pkt 2 i 3 ustawy o drogach publicznych odnoszącymi się do ulicy, drogi, drogi publicznej i drogi wewnętrznej. Musi to być zatem droga istniejąca, a nie droga, która jeszcze nie została zbudowana i której status jest niejasny-teren który został oznaczony w ewidencji gruntów symbolem "dr". Skargę do WSA na rozstrzygnięcie złożyła Gmina. Podniosła, iż o przeznaczeniu nieruchomości pod ulicę w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały decyduje funkcja tej nieruchomości w obowiązujących planach miejscowych, fakt ich geodezyjnego wydzielenia decyzjami podziałowymi wydanymi zgodnie z tymi planami oraz fakt ich faktycznego użytkowania jako drogi, a statusu dowodziły przedłożone organowi nadzoru zaświadczenia z planów miejscowych o przeznaczeniu wydzielonych działek.

Dokonaj oceny skuteczności skargi Gminy i umotywuuj stanowisko.

3. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją orzekł o nakazie rozbiórki przez F.Ł. obiektu budowlanego. Odwołanie od powyższej decyzji wniosła strona reprezentowana przez adw. G.D. Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego, działając na podstawie art. 64 § 2 k.p.a. wezwał F.Ł. do uzupełnienia odwołania o: „przedłożenie organowi stosownego pełnomocnictwa, wraz z opłatą skarbową, jeśli taka jest wymagana zgodnie z przepisami o opłacie skarbowej lub podpisanie złożonego odwołania przez F.Ł.” w terminie 7 dni. Postanowieniem WINB na podstawie art. 134 k.p.a. stwierdził niedopuszczalność odwołania F.Ł. od decyzji PINB. Wskazał, że w wyznaczonym terminie strona nie podpisała złożonego odwołania, ani nie przedłożyła stosownych dokumentów, z których wynikałoby umocowanie G.D. do występowania w imieniu F.Ł. W skardze do WSA F.Ł. podniósł, że jest osobą w podeszłym wieku i z uwagi na stan zdrowia, udzielił pełnomocnictwa fachowemu podmiotowi. Nie rozumie dlaczego organ jego wezwał do podpisania odwołania lub przedłożenia pełnomocnictwa, skoro pełnomocnictwem dysponuje adwokat G.D. i to on powinien bronić interesu prawnego strony.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj swoje stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 44

1. Prokurator wniósł w trybie art. 184 § 1 kpa sprzeciw od decyzji Starosty z grudnia 2005r. w przedmiocie wydania S.F. prawa jazdy kat. C z żądaniem wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt 2 kpa, z uwagi na wydanie przedmiotowej decyzji w wyniku przestępstwa. Prokurator stwierdził, że S.F. nie uczestniczył w kursie teoretycznym, ani praktycznym w odpowiedniej wymaganej prawem liczbie godzin, a pozytywny wynik egzaminu końcowego kategorii C został ustalony i opłacony z góry. Ponadto zaświadczenie lekarskie wydane przez lekarza w lipcu 2005r. poświadcza nieprawdę, ponieważ wnioskodawca nigdy w takim badaniu nie uczestniczył. Na podstawie wniosku złożonego przez S.F. wraz z wymaganymi załącznikami zostało wydane prawo jazdy kat. C. Do sprzeciwu załączył wyrok Sądu Rejonowego z sierpnia 2011r., którym K.W. - kierownika Ośrodka Szkolenia Kierowców "K.W." uznano za winnego tego, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów poświadczających odbycie kursu na prawo jazdy, poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w ten sposób, iż wystawiał zaświadczenia potwierdzające, że wskazane w nich osoby (m.in. S.F.) odbyły szkolenia na prawo jazdy określonych kategorii, podczas gdy w rzeczywistości w szkoleniach takich nie uczestniczyły. Ponadto kierownik Ośrodka wręczał korzyść majątkową pełniącemu funkcję publiczną lekarzowi - orzecznikowi uprawnionemu do wykonywania badań kierowców oraz osób starających się o uzyskanie prawa jazdy, który wystawił S.F., bez przeprowadzenia badań, zaświadczenie lekarskie z lipca 2005r. o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami.
Oceń prawidłowość sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

2. Uchwałą z dnia 26 października 2013 r. nr X/191/13 w sprawie zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości gruntowych stanowiących własność Gminy O. oraz ich wydzierżawiania lub najmu na okres dłuższy niż 3 lata, Rada Miejska działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym i ustawy o gospodarce nieruchomościami w § 5 przyjęła, że obowiązek poniesienia kosztów operatu szacunkowego oraz dokumentacji geodezyjnej spoczywa na nabywcy nieruchomości.

Dokonaj oceny legalności zapisu § 5 uchwały Rady Miejskiej i umotywuuj stanowisko.

3. Iwona F. wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na czynność Wójta Gminy polegającą na zwołaniu zebrania wiejskiego mającego na celu wybór nowego sołtysa. W uzasadnieniu skargi skarżąca nadmieniła, że Wójt Gminy wydał obwieszczenie o wygaśnięciu mandatu Sołtysa niezgodnie z przesłankami wynikającymi ze statutu sołectwa. Skarżąca stwierdziła, że prawomocny skazujący wyrok Sądu Lustracyjnego nie zabrania pełnienia funkcji sołtysa. Zaznaczyła, także że o zwołaniu przedmiotowego zebrania wiejskiego nie została w żaden sposób powiadomiona. W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy wniósł o jej odrzucenie z uwagi na brak kognicji sądu administracyjnego. Organ stwierdził, że przedmiotowa skarga została złożona w trybie art. 227 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, dotyczy bowiem zaniedbań lub nienależytego wykonywania zadań przez Wójta Gminy. Zatem zgodnie z treścią art. 229 pkt 3 wspomnianej ustawy, do jej rozpoznawania właściwa jest Rada Gminy.

Dokonaj oceny słuszności stanowiska Wójta Gminy zaprezentowanego w odpowiedzi na skargę i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 45

1. Dnia 5 kwietnia 2013 r. do Urzędu Miasta wpłynął wniosek prokuratora o wszczęcie postępowania administracyjnego w przedmiocie skierowania J.B. na badania lekarskie dla kierowców. W związku z niemożnością doręczenia J.B. zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego organ wystąpił do sądu z wnioskiem o ustanowienie kuratora dla osoby, której miejsce pobytu jest nieznane. Postanowieniem z 2 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy ustanowił dla J.B. kuratora. Decyzją z 29 października 2013 r. na podstawie przepisów ustawy o kierujących pojazdami Prezydent skierował J.B. na badania lekarskie. Decyzję doręczono kuratorowi 5 listopada 2013 r., J.B. odebrał ją osobiście 12 listopada 2013 r. i dwa dni później złożył odwołanie. Zarzucił bezpodstawne skierowanie na badania oraz ustanowienie kuratora i załączył postanowienie Sądu Okręgowego z 8 listopada 2013 r., o zmianie postanowienia Sądu Rejonowego z 2 sierpnia 2013 r. przez oddalenie wniosku Prezydenta o ustanowienie kuratora dla J.B. Decyzją z 27 lutego 2014 r. SKO utrzymało w mocy decyzję organu I instancji wywodząc, że była zasadna i w toku postępowania zapewniono J.B. czynny udział poprzez wystąpienie o wyznaczenie kuratora dla osoby nieobecnej.

Oceń prawidłowość decyzji organu II instancji i umotywuuj stanowisko.

2. Tadeusz P. 9 lutego 2015 r. złożył skargę w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym na uchwałę Rady Gminy z 4 lutego 2015 r. w sprawie nadania nazw ulicom na terenie miejscowości S. Skargę wniósł jako radny głosujący przeciwko przyjęciu tego aktu. Zdaniem Tadeusza P., przy podjęciu tej uchwały naruszono prawo i nie uwzględniono wniosku 49 osób o nienadawanie nazw ulicom. W konkluzji skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały, jako naruszającej wolę mieszkańców.

Dokonaj oceny skuteczności skargi Tadeusza P. i umotywuuj stanowisko.

3. Burmistrz decyzją doręczoną stronie 25 lipca 2013 r. odmówił R.K. umorzenia zadłużenia z funduszu alimentacyjnego. Strona wniosła odwołanie, które nie zostało przez nią podpisane. SKO pismem z 17 września 2013 r. w trybie art. 64 § 2 kpa, wezwało R.K. do uzupełnienia braków formalnych odwołania poprzez jego podpisanie, jednocześnie informując, że czynności tej można dokonać osobiście w Kolegium, bądź poprzez przesłanie pocztą podpisanego odwołania. Dnia 20 września 2013 r. do SKO wpłynął faks zawierający odwołanie podpisane przez R.K. Zawiadomieniem z 5 listopada 2013 r. SKO powiadomiło stronę o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania wyjaśniając, że odwołanie przesłane faksem nie czyni zadość wymogom z art. 63 § 3 kpa, gdyż odwołanie wniesione pisemnie wymaga własnoręcznego podpisu i podlega rozpatrzeniu, jeżeli jest złożone w oryginale. Zawiadomienie doręczono R.K. 8 listopada 2013 r. Przesyłką nadaną listem poleconym 13 listopada 2013 r. R.K. przesłał do SKO oryginał odwołania z tej samej daty zaopatrzoney własnoręcznym podpisem, wraz z pismem, w którym zwrócił się do SKO o rozpatrzenie odwołania wyjaśniając, że jest bezdomny, lecz się u neurologa oraz psychiatry i ze względu na swoją ciężką sytuację finansową nie był w stanie osobiście udać się do Kolegium i dlatego przesłał podpisane odwołanie faksem w dniu 20 września 2013 r. Podkreślił, że chciał jak najszybciej uzupełnić braki formalne, Odnośnie "zawiadomienia o pozostawieniu pisma bez rozpoznania" podał, że nie był pouczony, że odwołanie nie może zostać przesłane faksem i że ma to być oryginał. SKO postanowieniem z 13 stycznia 2014 r. stwierdziło niedopuszczalność odwołania wywodząc, że pozostawienie odwołania kończy postępowanie odwoławcze i nie można późniejszym przesłaniem podpisanego oryginału odwołania "cofnąć" skutków pozostawienia odwołania bez rozpoznania.

Dokonaj oceny legalności postanowienia SKO i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 46

1. Pismem z 30 kwietnia 2014 r. J.O. zwrócił się do Prokuratury z żądaniem zakwestionowania decyzji Prezydenta Miasta z 11 grudnia 2013 r. zezwalającej sąsiadowi K.L. na budowę domu mieszkalnego wielorodzinnego. W uzasadnieniu podał, że wbrew twierdzeniom Prezydenta, który zatwierdził projekt i udzielił pozwolenia na budowę, ta decyzja nie jest zgodna z ustaleniami decyzji o warunkach zabudowy z 8 stycznia 2013 r. Dodał, że decyzja Prezydenta z 8 stycznia 2013 r. o ustaleniu K.L. warunków zabudowy też nie była zgodna z prawem skoro decyzją z 12 marca 2014 r. SKO stwierdziło jej nieważność, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

Dokonaj oceny zasadności zakwestionowania przez prokuratora decyzji o pozwoleniu na budowę i umotywuuj stanowisko.

2. Minister Środowiska decyzją ze stycznia 2000 r., udzielił K. S.A. koncesji na wydobywanie węgla kamiennego ze złoża "Ś.". W sierpniu 2007 r. wpłynął do Ministra sprzeciw Prokuratora Generalnego wobec ostatecznej decyzji tego organu. Minister postanowieniem z września 2007 r. wznowił z urzędu postępowanie w sprawie. Minister Środowiska, z upoważnienia którego działał Podsekretarz Stanu dr H. J. J. postanowieniem z marca 2011 r. umorzył wznowione z urzędu postępowanie w sprawie zakończonej decyzją ze stycznia 2000 r. Wnioskiem z marca 2011 r. o ponowne rozpoznanie sprawy, Prokurator Generalny zarzucił naruszenie art. 105 § 1 k.p.a. Minister Środowiska, z upoważnienia którego działał Podsekretarz Stanu dr H. J. J., decyzją z czerwca 2011 r. uchylił zaskarżone postanowienie w części dotyczącej oznaczenia aktu administracyjnego jako "postanowienie", pouczenia i terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy i w tym zakresie orzekł poprzez nadanie odpowiednio brzmienia: "decyzja", "decyzja jest ostateczna", "stronie niezadowolonej z decyzji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy składany do Ministra Środowiska w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji". W pozostałym zakresie utrzymał zaskarżone rozstrzygnięcie w mocy.

Oceń prawidłowość rozstrzygnięcia Ministra Środowiska z czerwca 2011 r. i umotywuuj stanowisko.

3. Decyzją z 10 lipca 2013 r. Prezydent Miasta określił E.L. wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości w wysokości 302.500 zł. Po rozpoznaniu odwołania, Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchyliło w całości decyzję Prezydenta Miasta i określiło skarżącej wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości w łącznej kwocie 303.687 zł. Organ II instancji wskazał, że z inwentaryzacji budowlanej budynków sporządzonej przez architekt M. M. wynika, że na nieruchomości znajdują się budynki, o łącznej mniejszej powierzchni użytkowej. SKO oceniło, że w części dotyczącej powierzchni tych budynków akt notarialny i protokół z przetargu oraz dane z ewidencji budynków są niewiarygodne, skoro z dokumentu sporządzonego przez uprawnionego architekta wynika inna, aktualna powierzchnia, która stanowi jednocześnie aktualną inwentaryzację powierzchni tych budynków. Organ odwoławczy uznał, że naruszenia prawa przez organ I instancji w zakresie oceny powierzchni użytkowej i funkcji przedmiotów opodatkowania uzasadniały zastosowanie art. 233 § 1 pkt 2 lit. a Ordynacji podatkowej.

Oceń legalność decyzji organu II instancji i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 47

1. Sprzeciwem z 12 maja 2014 r. prokurator zakwestionował decyzję Prezydenta Miasta z 15 lipca 2013 r. o zatwierdzeniu projektu i udzieleniu inwestorce B.D. pozwolenia na budowę 4 domów jednorodzinnych z garażami. Zażądał wznowienia postępowania zakończonego tą decyzją w oparciu o art. 145 § 1 pkt 8 kpa i jej uchylenia wskazując, że jest ona oparta na decyzji Prezydenta Miasta z 4 marca 2013 r. o ustaleniu B.D. warunków zabudowy, która to decyzja została unieważniona mocą decyzji SKO z 7 kwietnia 2014 r., jako wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Dokonaj oceny prawidłowości sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

2. Wojewoda złożył do WSA skargę na uchwałę Rady Miasta z 29 stycznia 2013 r. w przedmiocie uchwalenia Statutu Miasta. Wskazał, że uchwała została podjęta na podstawie art. 3 ust. 1, art. 18 ust. 2 pkt 1, art. 40 ust. 2 pkt 1 i art. 42 ustawy o samorządzie gminnym. Wojewoda domagał się stwierdzenia nieważności § 42 ust. 1 pkt 5 załącznika do uchwały, w którym Rada przyznała inicjatywę uchwałodawczą grupie osób stanowiącej co najmniej 1% mieszkańców E. posiadających czynne prawo wyborcze, obliczony na dzień 31 grudnia roku ubiegłego. Zdaniem Wojewody taki przepis w istotny sposób narusza prawo, gdyż został uchwalony bez podstawy prawnej. Organ nadzoru stwierdził, że rada gminy nie może w statucie określić, iż mieszkańcom wspólnoty samorządowej będzie przysługiwać inicjatywa uchwałodawcza. Rada gminy może regulować w statucie wszystkie zagadnienia ustrojowe gminy, pod warunkiem jednak, że nie naruszają one przepisów ustaw. Zasada ta wynika wprost z unormowań zawartych w art. 169 ust. 4 Konstytucji, zgodnie z którym ustroj wewnątrzny jednostek samorządu terytorialnego określają, w granicach ustaw, ich organy stanowiące. Użyte w tym przepisie pojęcie "w granicach ustaw" oznacza, że swoboda rady w kształtowaniu ustroju gminy jest ograniczona, i powoduje, iż rada nie może przyznać mieszkańcom gminy uprawnień dalej idących, niż uprawnienia wynikające z ustawy zwykłej.

Przedstaw stanowisko w przedmiocie skuteczności skargi Wojewody i umotywuuj stanowisko.

3. Inspektor Sanitarny decyzją z 2013 r. ustalił dla A.K. opłatę w wysokości 156 zł za przeprowadzone czynności kontrolne. A.K. pismem z 25 września 2013 r. złożył odwołanie. Wojewódzki Inspektor Sanitarny postanowieniem z 7 listopada 2013 r. stwierdził, że odwołanie wpłynęło z naruszeniem terminu. Wskazał, że w związku z brakiem w aktach dowodu wpływu odwołania przesłanego faksem w terminie przysługującym do jego wniesienia, WIS wystosował do A.K. pismo o przedłożenie potwierdzenia nadania odwołania faksem. A.K. przekazał kserokopię przedmiotowego potwierdzenia (raport transmisji z faksu), z której wynikało, że odwołanie zostało przesłane faksem 25 września 2013 r. Natomiast z przedłożonej dokumentacji organu I instancji wynikało, że odwołanie przekazano faksem 26 września 2013 r. z datą odbioru korespondencji 26 września godz. 11:42, mimo że na piśmie widnieje data 25 września 2013 r. Wobec istniejącej rozbieżności co do daty wpływu odwołania, organ odwoławczy za rozstrzygający uznał wykaz z raportu połączeń przedłożony przez organ I instancji, uznając go za spójny z pozostałą korespondencją. W skardze do WSA strona zarzuciła niewyjaśnienie w sposób wyczerpujący zaistniałych wątpliwości, uznanie za rozstrzygający raport połączeń organu I instancji, pominięcie dowodu nadania przez stronę faksem, choć przyczyny rozbieżności w dacie nadania i odebrania faksu mogą leżeć po stronie organu I instancji, np. niesprawne urządzenie, czy nieprawidłowe ustawienie daty w urządzeniu.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 48

1. Starosta decyzją z 24 stycznia 2014 r. zatwierdził projekt budowlany i udzielił G.B. pozwolenia na roboty budowlane związane z rozbudową budynku restauracji. Od decyzji tej odwołanie złożył K.S. twierdząc, że Starosta źle określił obszar oddziaływania planowanego obiektu. Wojewoda decyzją z 25 marca 2014 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu wskazał, że planowana inwestycja jest zgodna z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego B., zatwierdzonym uchwałą Rady Miejskiej z 26 listopada 2009 r. i nie narusza praw skarżącego. Skargę na powyższą decyzję do WSA złożył K.S. W uzasadnieniu podniósł, że NSA wyrokiem z 2 kwietnia 2014 r. oddalił skargę kasacyjną Rady Miejskiej od wyroku WSA z 29 marca 2013 r. stwierdzającego nieważność uchwały Rady Miejskiej z dnia 26 listopada 2009 r. w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego B.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie WSA i umotywuuj stanowisko.

2. Pismem z października 2011 r. Stowarzyszenie N. wystąpiło do SKO z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy z lipca 2008 r. dotyczącej ustalenia warunków zabudowy dla lokalizacji inwestycji celu publicznego. Postanowieniem z października 2011 r. opartym na art. 31 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 61a § 1 k.p.a. SKO odmówiło wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wskazując, że w związku ze sprzeciwem prokuratora od decyzji Wójta Gminy z lipca 2008 r., SKO wszczęło postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności tej decyzji i w marca 2011 r. wydało decyzję odmawiającą stwierdzenia jego nieważności, a następnie decyzję z maja 2011 r. o utrzymaniu w mocy decyzji z marca 2011 r. Stwierdziło że, w związku ze skargą prokuratora na decyzję z maja 2011 r. sprawa zawisła przed WSA (sygn.II SA/Wr 503/11). Zwróciło uwagę na art. 16 k.p.a. i wynikającą z niego zasadę - trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Taki przymiot ma decyzja SKO z maja 2011 r. utrzymująca w mocy decyzję w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji Wójta Gminy z lipca 2008 r. Niedopuszczalne jest rozstrzygnięcie sprawy z wniosku Stowarzyszenia o nieważności decyzji Wójta Gminy, skoro ocena organu, czy decyzja ta jest dotknięta jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. została już dokonana w postępowaniu zainicjowanym sprzeciwem prokuratora.

Dokonaj oceny legalności orzeczenia SKO i umotywuuj stanowisko.

3. Pismem z kwietnia 2011 r. L.O. wniósł do WSA skargę na uchwałę Rady Miejskiej w sprawie zmian w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Sąd wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi poprzez wskazanie, czy skarżący wzywał Radę Miejską do usunięcia naruszenia prawa, zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Pismem z czerwca 2011 r. skarżący oświadczył, że przed skierowaniem skargi do Sądu wzywał organ do usunięcia naruszenia prawa, na dowód czego dołączył pismo z lutego 2011 r. skierowane do Burmistrza Gminy i Miasta. Postanowieniem z sierpnia 2011 r. WSA odrzucił skargę L.O. wskazując, iż skarżący nie wyczerpał trybu postępowania przed wniesieniem skargi do Sądu tj. nie wezwał właściwego organu do usunięcia naruszenia prawa, więc skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy skierować do organu gminy, który podjął uchwałę naruszającą interes skarżącego, a zatem to Rada, a nie Burmistrz, winna być wezwana do usunięcia naruszenia prawa.

Dokonaj oceny legalności postanowienia sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 49

1. Pismem z 9.01.2013 r. prokurator wniósł sprzeciw od decyzji Starosty z kwietnia 2012 r. w sprawie zatrzymania dłużnikowi alimentacyjnemu M.T. uprawnień do kierowania pojazdami kategorii A i B wydanych przez Starostę. Decyzja Starosty została wydana na wniosek Wójta Gminy z 27.03.2012 r. w związku z uznaniem M.T. za dłużnika alimentacyjnego uchylającego się od obowiązku alimentacyjnego. W uzasadnieniu prokurator podniósł, iż przepis w oparciu o który została wydana decyzja Starosty, tj. art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 7 września 2007 roku o pomocy osobom uprawnionym do alimentów jest niezgodny z Konstytucją RP. Wniosek ten wywiódł z tego, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 22 września 2009 r. sygn. akt P 46/7 stwierdził, iż przepis art. 5 ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 roku o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej jest niezgodny z Konstytucją (ogłoszony w Dz.U. Nr 159, poz. 1261 i wszedł w życie 25 września 2009 r.). Przepis aktualnie obowiązującej ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów stanowiący podstawę wydania decyzji Starosty (tj. art. 5 ust. 5), która zastąpiła zakwestionowaną ustawę, zdaniem prokuratora zawiera rozwiązania analogiczne do tych, które były przedmiotem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Prokurator wnosząc sprzeciw oparł się wyłącznie na niekonstytucyjności podstawy prawnej decyzji. Przy czym zaznaczył, iż TK orzekł o sprzeczności z Konstytucją innego przepisu, który zawierał normę prawną, zdaniem prokuratora tożsamą z normą prawną zawartą w przepisie stanowiącym podstawę wydania decyzji, którego niekonstytucyjności jednak nie stwierdzono.

Oceń prawidłowość sprzeciwu prokuratora i umotywuuj stanowisko.

2. Dnia 15 maja 2014 r. firma P."T." Spółka z o.o. złożyła wniosek o wydanie zezwolenia na wykonywanie regularnych przewozów osób w krajowym transporcie drogowym na linię komunikacyjną: P. Dębiec-Luboń i Żabikowo – P. Dębiec. Prezydent Miasta decyzją z 16 lipca 2014 r. umorzył postępowanie w sprawie wniosku, gdyż stwierdził, że jest ono bezprzedmiotowe. Zdaniem Prezydenta Miasta załatwienie wniosku nie należało do jego właściwości. Na skutek odwołania Spółki, SKO decyzją z 30 września 2014 r. uchyliło decyzję organu I instancji i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania. W ocenie organu odwoławczego Prezydent Miasta błędnie przyjął, że nie jest właściwy do rozpatrzenia wniosku spółki. Od tej decyzji Miasto wniosło skargę do WSA. Pełnomocnik skarżącego podkreślił, że w myśl art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, uprawnionym do wniesienia skargi jest każdy, kto ma w tym interes prawny, w tym gmina jako osoba prawna. Zakwestionowana decyzja SKO naruszyła interes prawny Miasta, gdyż była ingerencją w sferę samodzielności tej gminy.

Dokonaj oceny skuteczności skargi Miasta i umotywuuj stanowisko.

3. W piśmie z 27 maja 2014 r. M.K. zwrócił się do Wójta Gminy o usprawnienie drogi istniejącej już od lat na przedwojennej drodze, jej utwardzenie oraz wyeliminowanie ciągłego wypływu wody ze studzienki. Wobec braku odpowiedzi, po wezwaniu Wójta do usunięcia naruszenia prawa, M.K. wniósł skargę na jego beczynność w przedmiocie nierozpoznania wniosku dotyczącego wykonania drogi gminnej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Wskaż przewidywane rozstrzygnięcie sądu administracyjnego i umotywuuj stanowisko.

PRAWO I POSTĘPOWANIE ADMINISTRACYJNE

ZESTAW NR 50

1. Pismem z listopada 2010 r. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o uzgodnienie projektu decyzji nakazującej usunięcie krzewów znajdujących się w obszarze bezpośredniego zagrożenia powodzią. Pismem ze stycznia 2011 r. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków zwróciło się do RDOŚ z żądaniem dopuszczenia do udziału na prawach strony w postępowaniu prowadzonym przez ten organ w przedmiocie uzgodnienia projektu decyzji. Postanowieniem RDOŚ odmówił dopuszczenia do udziału. Zażalenie wniesione przez Towarzystwo na to postanowienie zostało uwzględnione przez organ II instancji postanowieniem z kwietnia 2011 r. Postanowieniem z marca 2011 r. RDOŚ uzgodnił projekt decyzji. W związku z orzeczeniem organu II instancji z kwietnia 2011 r., RDOŚ poinformował Towarzystwo o zakończeniu procedury uzgodnienia oraz braku możliwości dopuszczenia do udziału w charakterze strony. Pismem z maja 2011 r. Towarzystwo zażądało wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego postanowieniem RDOŚ w przedmiocie uzgodnienia projektu decyzji Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej, powołując jako przesłankę wznowienia art.145 § 1 pkt 4 kpa.

Dokonaj oceny skuteczności żądania organizacji społecznej wznowienia postępowania administracyjnego w oparciu o art. 145 § 1 pkt 4 kpa

2. Pismem z maja 2014 r. odwołującym się do przepisów art. 5 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz § 88 ust. 5 Statutu Gminy, J.B. wystąpił do Rady Miejskiej z wnioskiem o utworzenie w granicach administracyjnych miasta jednostki pomocniczej-dzielnicy wiejskiej wskazując, że jej utworzenie umożliwi rolnikom mieszkającym w takiej dzielnicy nabycie prawa do dopłat z tytułu wsparcia unijnego do obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania. W oparciu o powyższy wniosek Burmistrz skierował wystąpienie do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, a ten w odpowiedzi poinformował, że wsparcie mogą otrzymać tylko i wyłącznie ci beneficjenci, których grunty położone są poza granicami administracyjnymi miast. Kopię korespondencji z Ministerstwem przekazano J.B. Dnia 25 sierpnia 2014 r. J.B., powołując się na art. 101a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wezwał Radę Miejską do usunięcia naruszenia prawa - beczynności przez niezwłoczne rozpoznanie złożonego wniosku o utworzenie jednostki pomocniczej, i wobec braku odpowiedzi Rady Miasta, pismem z 10 października 2014 r. złożył do sądu administracyjnego skargę na beczynność Rady Miejskiej w rozpoznaniu jego wniosku z maja 2014 r.

Dokonaj oceny skuteczności skargi J.B. i umotywuuj stanowisko.

3. Dnia 25 kwietnia 2013 r. Rada Gminy podjęła uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Prokurator zaskarżył uchwałę do WSA. Dnia 28 stycznia 2014 r. do WSA wpłynęło pismo zatytułowane "Odpowiedź na skargę", podpisane w imieniu Rady przez jej Przewodniczącego, z wnioskiem o oddalenie skargi, a 3 kwietnia 2014 r. wpłynęło pismo Rady reprezentowanej przez adw. J.S., do którego załączono pełnomocnictwo udzielone mu w imieniu Rady przez jej Przewodniczącego. W dniu 4 kwietnia 2014 r. na rozprawę przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w imieniu Rady Gminy stawił się adwokat J.S., który podtrzymał stanowisko wyrażone w odpowiedzi na skargę.

Dokonaj oceny możliwości reprezentowania Gminy przez adwokata J.S. i umotywuuj stanowisko.